

Gwiel
Blyton™

GİZLİ YEDİLER

← peşinde

GİZLİ YEDİLERİZ PEŞİNDE

Çeviren: Görkem Köymen

ABG/29
AB/174
A/55

GİZLİ YEDİLER

İz Peşinde
Enid Blyton

Orijinal Adı: Secret Seven on the Trail
Genel Yayın Yönetmeni: Iğın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Görkem Köymen
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

1. Basım: Şubat 2009
3. Basım: Mart 2011

ISBN: 978-605-0058-61-1

Enid Blyton © 1952
Hodder Children's Books, New Ed, 2006

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21
Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03
Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Enid Blyton'ın Kızından Okuyuculara Not

Sevgili Okuyucular,

Ben Gillian, elinizde tuttuğunuz kitabın yazan Enid Blyton'ın büyük kızım ve Gizli Yediler'in ilk yazılmaya başlandığı zamanı hatırlıyorum. Bu kitaplar çok özel çünkü Gizli Yediler'in kahramanları Peter, Janet ve diğerleri, hepsi aslında gerçekler.

Enid Blyton bir gün, yazmaya koyulacağı yeni kitabı için yayıncılardan biriyle buluştu. Kitabın gençlere mi, yoksa daha küçük çocuklara mı yazılması gerektiğini; gizemli olaylarla dolu bir roman mı, bir macera mı, yoksa bir okul hikâyesi mi olması gerektiğini tartıştılar.

Yayıncı güldü ve dedi ki, "Dört çocuğum sana gizli topluluklarından bahsetmemi istediler. Kendilerine Gizli Yediler diyorlar çünkü üç arkadaşı daha bu gizli topluluğun üyesi. Bahçenin dibindeki eski bir barakada toplanıyorlar ve şifreyi bilmiyorsan içeri giremiyorsun! Kendilerine üzerinde 'G.Y.' yazan özel rozetler bile yaptılar. Üyelerin rozetlerini takmalarını istiyorlar, hatta köpekleri Scamper bile hikâyelerinin bir parçası."

Bunun üzerine Enid Blyton evine gidince yayıncının en büyük oğlu Peter'a Gizli Yediler hakkında bir mektup yazdı. Zarfın içine de kendi aralarında bir ziyafet verebilmeleri için biraz para koydu ve gönderdi. Birkaç gün sonra Peter cevabında paralarıyla bir sürü şeker ve cips alıp afiyetle yediklerini yazdı!

Bu sırada Enid Blyton, daha sonraları Gizli Yediler Kısa Öykü Serisi'nin ilk kitabını oluşturacak olan, Eski Değirmen Evinin Gizemi adında, küçük bir öykü yazdı. Dünyanın dört bir yanından birçok çocuk Enid'e yolladıkları mektuplarda, "Lütfen, lütfen başka bir Gizli Yediler kitabı daha yazın ama bu seferki daha uzun olsun," diye istekte bulundular. Sonuç olarak yazar da Gizli Yediler'in ilk kitabını yazmaya koyuldu, böylece de işte karşınızda Gizli Yediler.

Gerçek Gizli Yediler şimdi büyükanne, büyükbaba olacak yaşa gelmişlerdir. Torunları Gizli Yediler kitaplarını okurken onlar hakkında ne düşünüyor, gerçekten merak ediyorum. Umarım kitapları sevmişlerdir ve umarım siz de aynı şekilde seversiniz.

Sevgilerle,

Gillian

Gizli Yediler Toplanıyor

"Anne içebileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Janet. "Ve de yiyecek?.."

"Ama kahvaltınızı daha yeni bitirdiniz!" dedi annesi şaşırarak. "Her biriniz ikişer sosis yediniz üstelik. Henüz acıkmış olamazsınız."

"Eee, bu sabah Gizli Yediler'in son toplantısını yapacağız da," diye karşılık verdi Janet. "Barakada. Okullar açıldıktan sonra toplantı yapmanın bir anlamı olmadığını düşünüyoruz. Heyecanlı olaylar yaşanmıyor zaten."

"Noel tatili geldiğinde yeniden toplanacağız," dedi Peter. "Değil mi Scamper, eski dostum?"

Köpek kuyruğunu salladı ve havladı. "Son toplantıya katılmak istediğini söylüyor," dedi Janet. "Elbette gelebilirsin Scamper."

"Öyle demedi," dedi Peter gülererek. "Tıkınacak bir şeyler varsa, yanımızda olmak için can attığını söylüyor!"

"Hav!" diye onayladı Scamper ve patisini Peter'ın dizinin üzerine koydu.

"Size limonatanızı yapabilmeniz için limon ve biraz şeker vereceğim," dedi anneleri. "Kendiniz hazırlamayı seviyorsunuz, öyle değil mi? Ayrıca kilere gidip kutuda çörek kalmış mı diye bakabilirsiniz. Biraz bayatlamış olabilirler ama siz nasılsa aldırmazsınız!"

"Teşekkürler anne," dedi Janet. "Hadi Peter. İşe koyulalım artık, diğerleri de yakında burada olur!"

Birlikte kilere koştular ve Scamper da arkalarından nefes nefese yetişti. Çörekler! Bayat ya da değil, Scamper da onları en az çocuklar kadar çok seviyordu.

Janet biraz limon aldı ve annesinden şeker istemeye gitti. Peter ise bayat çörekleri tabağa boşaltıp Scamper'la birlikte barakanın yolunu tuttu. Janet yanına limon sıkacağı ve büyük bir şişe dolusu suyu almıştı. Limonata yapmak gerçekten eğlenceliydi.

Barakanın kapısını açtılar. Üzerinde yeşil renkte G.Y. harfleri yazılıydı - Gizli Yediler!

"Gizli topluluğumuz bir süreliğine ara verecek," dedi Janet, limonları sıkmaya başlarken. "Şu ana kadar hiç sıkılmadık, değil mi Peter?"

"Tabii ki hayır!" diye onayladı Peter. "Tüm yaşadığımız o maceraları ve heyecan dolu anları bir düşünsene! Ama bence tatile kadar toplantı yapmamamız iyi olacak. Tek

sorun, Noel zamanında havanın hemencecik kararması ve dışarıda eskisi kadar vakit geçiremeyecek olmamız."

"Evet, öyle olunca hiçbir şey yapamıyoruz zaten," dedi Janet. "Hayır, Scamper, limon kabuklarım sevmezsin, seni aptal köpek! Bırak onları!"

Scamper ağzındakileri yere attı. Gerçekten de kabukları sevmemişti. Dili dışarıda, mutsuz bir şekilde yere oturdu.

Peter saatine baktı. "Neredeyse gelirler," dedi. "Umarım Noel'e kadar son toplantı olmasına karşı çıkmazlar. En iyisi hepsinin rozetlerini alalım ve güvenli bir yere kaldıralım. Böyle yapmazsak kaybolabilirler."

"Ya da Jack'in aptal kızkardeşi alır ve yakasına takar," dedi Janet. "Adı neydi, Susie mi? Susie'nin Jack'e yaptığı gibi, seni rahatsız etmemenden memnun musun Peter?"

"Sen de bazen rahatsız edici olabiliyorsun," diye karşılık verdi Peter ve o anda sinirlenen Janet'in fıskırttığı limon suyu gözüne kaçtı! "Ah, yapma. Limon suyunun ne kadar çok yaktığını bilmiyor musun? Kes şunu, Janet!"

Janet durdu. "Limon suyunu ziyan etmesem iyi olur," dedi. "İşte biri geliyor."

Yolda ilerleyen ayak sesleri duyulduktan sonra kapı çalındı. Scamper havladı.

"Şifre!" diye seslendi Peter. Doğru şifreyi karşı taraf söyleyinceye kadar asla kapıyı açmazdı.

"Soğan turşusu!" dedi diğer ses ve güldü.

Gizli Yediler'in, Colin tarafından akıl edilen son şifresi buydu. Annesi, son toplandıkları gün soğan turşusu yapıyordu ve fikir oradan çıkmış, herkesi güldürmüştü. Peter da daha iyi bir kelime bulununcaya kadar şifrenin 'soğan turşusu' olabileceğini söylemişti.

"Rozetini taktın mı?" diye sordu Peter, kapıyı açarken.

Barbara dışarıda durdu ve gururla rozetini gösterdi. "Bak, yeni bir tane," dedi. "Eskisi çok kirlendi, ben de yenisini yaptım."

"Çok iyi," dedi Peter. "İçeriye gel. Bak, üç kişi daha geliyor."

Peter kapıyı kapattı ve Barbara, Janet'in yanındaki kutunun üzerine oturup limon suyunu karıştırışını izledi. Tak-tak-tak! Kapı yeniden çalınca Scamper havladı.

"Şifre!" diye seslendi Peter, Janet ve Barbara birlikte.

"Soğan turşusu!" diye seslendi diğer taraftakiler hep bir ağızdan. Peter suratını astı ve kapıyı savurarak açtı.

"Size KAÇ DEFA şifreyi diğer insanların duyabileceği şekilde bağırmanın demeliyim!" dedi. "Şimdi duyma mesafesindeki herkes şifremizi öğrendi."

"Hepiniz tüm gücünüzle ŞİFRE diye seslendiniz ama," dedi Jack. "Her neyse, kolayca yeni bir şifre düşünürüz," Jack, içeriye kendisiyle birlikte giren George'a yan yan baktı. "George şifrenin lahana turşusu olduğunu sanıyordu ve biz de ona öyle olmadığını söylemek zorunda kaldık."

"Tamam, tüm-" diye başladı Peter; ama kapı yeniden çalındı.

"Şifre!" diye sordu Peter.

"Soğan turşusu!" diye seslendi Peter'in annesi ve güldü. "Tabii eğer şifre buysa! Size biraz ev yapımı nane şekeri getirdim. Son toplantınız şerefine."

"Hey. Teşekkürler," dedi Janet ve kapıyı açtı. Nane şekerlerini annesinden aldı ve Peter'a verdi. Peter annesi gittiğinde kaşlarını çatmıştı.

"İşte gördünüz mü?" dedi. "Neyse ki gelen annemdi; ama şifreyi başka biri de kolayca duymuş olabilir. Şimdi, kim eksik?"

"Ben buradayım, sen, George, Jack, Barbara ve Pam," dedi Janet. "Colin eksik. İşte o da geliyor."

Tak-tak! Scamper hoşgeldin demek için havladı. Her bir G.Y. üyesini çok iyi tanıyordu. Colin şifreyi söyledi ve içeri girdi. Artık tüm Gizli Yediler oradaydı.

"Güzel," dedi Peter. "Otur Colin. Janet limonataları koyar koymaz başlayacağız. Acele et Janet!"

Noel'e Kadar Başka Toplantı Yok!

Janet bardakları limonatayla doldurdu ve Peter da çörekleri gezdirdi.

"Biraz bayat olabilir," dedi ve ekledi, "ama kuş üzümlü ve çok lezzetli. Herkese iki tane ve bir tane de Scamper için. Üzgünüm Scamper; sen gerçek bir Gizli Yediler üyesi değilsin. Olsaydın iki tane alabilirdin."

"Alamazdı," dedi Jack. "Yalnızca on beş çörek var. Ayrıca, ben onu hep gerçek bir üye olarak görüyorum."

"Hayır, sayamazsın. Biz Gizli Yediler'iz, Scamper'ı da saysaydık sekiz ederdik," dedi Peter. "Ama o her zaman bizimle olacak. Şimdi dinleyin, bugünkü bizim son toplantımız olacak ve--"

Herkes şaşkınca bağırdı.

"Son toplantı mı?"

"Neden, ne oldu ki?"

"Sonuncu mu? Gizli Yediler grubunu gerçekten dağıtmayacaksın, değil mi?"

"Aaa, ama Peter, demek istediğin--"

"Konuşmama izin verin," dedi Peter. "Tatil olana kadar son toplantımız olacak. Yarın biz erkeklerin okulu açılıyor ve ertesi gün de kızlarınki. Okul zamanı bir olay olmuyor, macera peşinde koşamayacak kadar da meşgul oluyoruz zaten. Yani--"

"Ama her an bir şeyler olabilir" dedi Colin. "Hiçbir zaman bilemezsin. Bence çok aptalca. Ciddiyim."

"Bence de," dedi Pam. "Bir Gizli Yediler üyesi olmayı ve rozetimi takmayı seviyorum. Ve ayrıca şifrelerimizi hatırlamayı da."

"İstiyorsanız rozetlerinizi takmaya devam edebilirsiniz," dedi Peter. "Aslında bugün onları bir sonraki tatile kadar toplamayı düşünmüştüm."

"Benimkini vermiyorum," dedi Jack ciddiyetle. "Kardeşim Susie'nin almasından korkmanıza gerek yok; çünkü artık harika bir saklama yerim var."

"Hem bir düşünün, yalnızca bir düşünün; okul zamanı bir gelişme olursa," dedi Colin ciddi bir tavırla. "Mesela garip bir şey keşfettik, ilgilenilmesi gereken değişik bir durum, Noel'e kadar Gizli Yediler olmazsa ne yapacağız o zaman?"

"Okul günlerinde hiçbir şey olmaz ki," diye yineledi kendi dediğinin olmasını isteyen Peter. "Ve ayrıca bu sömestre çok çalışmalıyım. Babam son dönemki notlarımdan pek memnun değil."

"Tamam. O halde sen sıkı çalış ve Noel'e kadar gurubumuzun dışında kal," dedi Jack. "Ben işleri Janet'la hallederim. Böylece biz de Gizli Altılar olarak işlerimize devam ederiz."

Bu fikir Peter'ı hiç memnun etmedi. Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. "Ben liderinizim. Hiçbiriniz katılmasanız bile, benim dediğim olacak. Bundan sonra şimdiye kadarki gibi düzenli toplantılarımız olmayacak; ama bir şey fark edersek eğer, toplantı için her zaman çağrı yapabiliriz. Ve haklı çıkacağım, göreceksiniz. Hiçbir şey olmayacak!"

"O halde rozetlerimizi saklayacağız ve şifremiz de kalacak," dedi Colin. "Hiçbir şey olmasa bile biz hâlâ yaşayan, aktif bir topluluğuz. Ve eğer birtakım olaylara rastlanırsa da, diğer üyeleri toplantıya çağırabiliriz."

"Evet," dedi herkes Peter'a bakarak. Gizli Yediler olmayı seviyorlardı. Colin'in de söylediği gibi, grup, hiçbir gizem çözmesele dahi kendilerini önemli hissettiriyordu.

"Anlaştık," dedi Peter. "Yeni şifremiz ne olsun?"

Herkes dikkatlice kafa yordu. Jack, düşünüyormuş gibi gözüken Scamper'a baktı. "Scamper'ın adına ne dersiniz?" dedi.

Scamper güzel bir şifre olabilir."

"Olmaz," dedi Janet. "Her şifre söylendiğinde onu çağırıyoruz zanneder!"

"Benim köpeğimin adı olsun o zaman, Rover," dedi Pam.

"Hayır, benim halamın köpeğinin adı olsun," dedi Jack. "Yüzsüz Charlie. İyi bir şifre işte."

"Evet! Yüzsüz Charlie! Bu olsun," dedi Peter. "Kimse böyle bir şifreyi akıl edemez. Tamamdır, şifre Yüzsüz Charlie!" Scamper gözlerini ikinci defa odada elden ele dolaşan çöreklerle dikti ve kendi payına düşeni aldı. Pam dayanamayıp kendi çöreğinin yarısını da Scamper'la paylaştı. Ve sonra Barbara da aynısını yaptı.

Scamper acıklı gözlerini bu defa Jack'e dikti ve onun çöreğinden de koca bir parça kapmayı başardı.

"Tamam!" dedi Peter. "Scamper bütün gerçek üyelerden daha fazla çörek yedi. Yakında tüm topluluğu idare edebileceğini sanacak anlaşılmalı!"

"Hav," dedi Scamper, kuyruğunu yere vurarak ve Peter'ın çöreğine baktı.

Limonata bitmişti. Son çörek kırıntılarını da Scamper yalayıp yuttu. Gökyüzünde yükselen güneş barakanın camında parladı.

"Hadi, dışarı çıkıp oynayalım," dedi Peter, ayağa kalkarak. "Yarın okullar açılıyor! Çok güzel bir tatil geçirdik. Herkes yeni şifremizi biliyor, öyle değil mi? Büyük ihtimalle Noel'e kadar kullanmamız gerekmeyecek. O yüzden unutmamak için arada bir tekrar edin."

Afacan Beşler

Ertesi gün erkeklerin okulu açıldı ve çantalarıyla sınıflarının yollarını tuttular. Kızlar da bir sonraki gün aynı şeyi yaptı. Gizli Yediler'in tümü üzerine G.Y. işlenmiş düğme rozetlerini takmıştı. Diğer çocukların da özenerek onlara bakması eğlenceliydi.

"Hayır, katılamazsınız," dedi Janet, diğerleri de gruba katılıp katılamayacaklarını sorduklarında. "Çok gizli bir topluluk bu. Hatta aslında hiç konuşmamam gereken bir konu."

"Tamam, ama neden grubunuzu büyütüp bizi de aranızda kabul etmediğinizi anlayamıyorum," dedi bir kız.

"Bizim topluluğumuzda yedi kişiden fazla insan olmaması gerek," dedi Janet, "ve biz zaten yedi kişiyiz. Çok istiyorsanız, gidip kendi gizli grubunuzu kurabilirsiniz!"

Ağzından uğursuz bir cümle çıkmıştı! Jack'in rahatsız edici kardeşi Susie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı ve arkadaşı Kate ile derhal kendi gizli gruplarını kurmak için koşturmaya başladılar. Ne kadar da sinir bozucu!

Harry, Jeff ve Sam de gruplarının diğer üyeleri olacaktı. Toplam beş kişilik bir grup. Ve sonra, tam da Gizli Yediler'i rahatsız edecek şekilde, çocukların beşi de okulda kendi rozetleriyle gezinmeye başladılar!

Düğmeden yapılmış rozetlerinin üzerine iki harf işlenmişti. Elbette ki G.Y. değildi; onun yerine A.B. yazılmıştı. Herkes bir anda A.B.'nin anlamını sormak için etraflarını sardı.

"A.B. 'Afacan Beşler' demek," diye açıkladı Susie. "İsmimizi 'Beşler' serisindeki 'Afacan Beşler' grubundan aldık! 'Gizli Yediler'den çok daha güzel bir isim."

Susie, zavallı Jack'in huzurunu kaçıran kızkardeşiydi. "Sizin bizim gibi iyi bir grubunuz yok," dedi Jack'e. "Bizim rozetlerimiz daha büyük, size hayatta söylemeyeceğim müthiş bir şifremiz var ve kendimize gizli bir işaret bile bulduk. Sizin işaretiniz de yok!"

"Gizli işaretiniz neymiş?" diye sordu Jack sinirlice. "Seni hiç yaparken görmedim."

"Herhalde göremezsin. Söyledim ya, çok gizli!" dedi Susie. "Ve ayrıca her cumartesi sabahı buluşuyoruz. Şu anda da bir maceranın peşindeyiz hatta!"

"Sana inanmıyorum," dedi Jack. "Her neyse, siz sadece taklitsiniz. Asıl fikir

bizimdi! Başarısız olduğunu kabul et."

"Siz beni Gizli Yediler'e almaya kabul etmediniz," dedi Susie, sinir eden hareketlerle. "Ve ben de şimdi Afacan Beşler'in bir üyesiyim ve sana söylüyorum; daha şimdiden bir serüven yaşıyoruz!"

Jack kardeşine inanmalı mı diye kafasından geçirdi. Susie'nin dünyadaki en sinir kardeş olduğunu düşünüyordu. Keşke Janet gibi bir kardeşi olsaydı. Keyifsiz bir halde Peter'a gitti ve Susie'nin anlattıklarını ona aktardı.

"Söylediklerini ciddiye alma," dedi Jack'i dinledikten sonra Peter. "Afacan Beşler'i de! Yakında sıkılır, oynamaktan vazgeçerler."

O okul dönemi Afacan Beşler, Gizli Yediler için gerçekten rahatsız ediciydi. Üyeleri her gün rozetlerini takıyordu. Kate ve Susie her sabah teneffüste köşelerde buluşup gerçekten birtakım şeyler oluyormuş gibi heyecanla fısıldaşıyorlardı.

Harry, Jeff ve Sam de okulda aynı şeyi yaparak Peter, Colin, Jack ve George'u çok sinir ediyordu.

Jack'in bahçesindeki yazlık evde bir araya geldiklerinde Susie, abisine 'Afacan Beşler' toplantı yaparken bahçenin dışına çıkmasını adeta emretti.

"Kendi bahçemde gezemeyecek miyim?" dedi Jack öfkelenerek, Peter'a. "Yine de, gerçekten bir olayın peşinde olduklarını düşünüyorum. Bir şeyler dönüyor bence. Onlar macera yaşar da biz yaşamazsak ne korkunç olur, değil mi? Susie böbürlenir de böbürlenir."

Peter, Jack'in söylediklerini düşündü. "Anlamak sana kalmış," dedi. "Ayrıca, onlar bizim fikrimizi çaldı. Sırf bizi kızdırmak için yapıyorlar. Neler olup bittiğini öğrenmeye çalış Jack. Yakında onları durduracağız!"

Böylece Jack, Susie'nin bir sonraki cumartesi için bir toplantı daha planladığını duyunca bahçedeki yazlık evin arkasındaki çalılığa saklandı. Ama ne yazık ki, tam da o sırada Susie odasının camından dışarıya bakıyordu ve Jack'in defne ağacının altına saklandığını gördü!

Öfkeli bir şekilde uzun uzun seyretti onu ve bir anda gülmeye başladı. Diğer üyeleri beklemek için yazlık eve gitmek yerine, arkadaşlarını karşılamaya aşağıdaki giriş kapısının yanına koştu.

Hep beraber ilerlediler ve Susie onlara heyecanla fısıldadı.

"Jack bizim ne yaptığımızı anlamaya çalışıyor! Konuştuklarımızı duyabilmek için

yazlık evin arkasındaki defne ağacının altına saklandı!"

"Gidip onu uzaklaştıracağım," dedi Harry.

"Hayır, yapma," dedi Susie. "Daha iyi bir fikrim var. Yazlık eve gidip şifremizi fısıldaşalım, böylece ne olduğunu öğrenemez. Sonra da sanki bir maceranın peşindeymişiz gibi yapalım!"

"Ama neden?" diye sordu Kate.

"Çok aptalsınız! Jack'in söylediğimiz her kelimeye inandığını görmüyor musunuz? Mesela tepenin üzerindeki eski Tigger'ın Ahırından birtakım garip sesler çıktığını söylersek, o da gidip Gizli Yediler'e yetiştirir ve..."

"Ve orada neler olup bittiğine bakmaya gittiklerinde ellerinde koca bir hiçle geri dönerler!" dedi Kate gülerek. "Çok eğlenceli!"

"Evet. Ayrıca isimler de verebiliriz. Mesela Tık naz Dick ve Numaracı Tom gibi adlar uydursak, Jack kesinlikle bir şeyin peşinde olduğumuza inanır," dedi Susie. .

"Biz de Tigger'ın Ahırına gidip Gizli Yediler gelene kadar bekler ve sonra da kahkahayı patlatırız!" dedi Jeff kıkırdayarak.

"Hadi o zaman, yazlık eve geçelim," dedi Susie. "Jack geç kaldığımızı düşünüp şüphelenecek."

"Kimse gülmesin!" diye diğerlerini uyardı Susie, "Ve dediklerimin dışına çıkmayın. Çok ciddi olun. İlk ben gireceğim, siz de teker teker kapıyı çalarsınız. Şifreyi fısıldayacaksınız ama, duymaması lazım." Susie bahçeye indi ve yazlık eve girdi. Göz ucuyla da defne ağacının altında rahatsızca saklanmaya çalışan, zavallı Jack'i gördü. Susie kendi kendine kıkırdadı. İşte şimdi, Jack'ten onu Gizli Yediler'e kabul etmediği için intikam alma vakti gelmişti!

Diğerleri de sırayla yazlık eve geldiler. Şifreyi fısıldarlarken Jack daha da meraklandı. Duyduğu şeyleri Gizli Yediler'e aktarmak harika olabilirdi ama o ana kadar kulağına çalınan bir şey yoktu.

Toplantı başladıktan bir süre sonra iyice kulak kesilip dinledi. Afacan Beşler o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, duymak çok kolaydı. Jack bilerek öyle yaptıklarını hiç anlamadı ve her denilene dikkatle kulak verdi.

Afacan Beşler'in anlattıklarından etkilenmişti. En heyecanlı maceranın tam da ortasında gibiydiler!

Susie Bir Öykü Uyduruyor

Susie konuşmayı sürdürdü. İyi bir konuşmacıydı ve elinden geldiğince Jack'i şaşırtmaya çalıştı.

"O hırsızların buluşma mekânlarını buldum," dedi. "Oldukça önemli bir haber bu, lütfen dikkatli dinleyin. Sonunda izleri takip etmeyi başardım!"

Jack duyduklarına inanamıyordu. Kulaklarını dört açtı.

"Hadi söyle Susie," dedi Harry. Rolünü gayet güzel oynuyordu.

"Tigger'ın Ahırını," dedi Susie eğlenerek. "Orası, tepenin üzerinde, terk edilmiş bir yer ne de olsa. Harabe halde eski bir bina, hırsızların buluşmak için tam da ihtiyaçları olan özelliklere sahip. Her yere de uzak."

"Aaa, evet. Çok doğru," dedi Jeff.

"Yani Tıknaş Dick ve Numaracı Tom orada olacaklar," dedi Susie.

Diğer dinleyenlerden, "Oooo," ve "Aa-aa," sesleri yükseliyordu. Neredeyse Jack de onlar gibi bir, "Aaa!" çekecekti. Tıknaş Dick ve Numaracı Tom, inanılır gibi değil! Afacan Beşler neyin peşindeydi böyle?

"Mutlaka, ortaya çıkartmamız gereken planlar yapıyorlardır," dedi Susie, Jack'in duyabilmesi için sesini biraz daha yükselterek. "Ve kesinlikle harekete geçmeliyiz. Yani bizimden bir veya iki kişi Tigger'ın Ahırını'na, doğru zamanda gidip saklanmalı."

"Ben de geleceğim Susie," dedi Jeff.

Jack bunu duyduğunda şaşırdı. Jeff ürkek bir çocuktü ve Tigger'ın Ahırını gibi kimseciklerin olmadığı, terk edilmiş bir binaya gitmek hiç de onun yapacağı türden bir davranış değildi. Dikkatlice dinlemeye devam etti.

"Tamam, o halde. Sen ve ben gideriz," dedi Susie. "Tehlikeli olacak ama bizim için elbette önemli değil. Biz Afacan Beşler'iz!"

"Savunun!" diye bağırdı Kate ve Sam.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Jeff.

"Sanırım adamlar salı günü orada buluşmayı planlıyor. Sen de benimle gelebileceğinden emin misin Jeff?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jeff. Oysaki gerçekte asla Tigger'ın Ahırını tarzında bir

yere gitmeyi aklından bile geçirmezdi.

Çalılığın içerisinde saklanan Jack şaşkına dönmüştü. Ayrıca Afacan Beşler'e saygı da duymuştu. Vay canına! Onlar da en az Gizli Yediler kadar iyiydi! Böylesine bir maceranın içerisinde olmaları ne kadar da müthişti! Jack'in burada saklanıp tüm olanları dinlemeyi başarması çok iyi olmuştu!

Hemen Peter'a duyduklarını anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Kardeşi Susie'nin tüm bunları nasıl öğrendiğini çok merak ediyordu. Rahatsız edici Susie! Gizli bir topluluk kurup ondan sonra da hemen bir macera yaşamak tam ona göreydi.

"Tıknaz Dick sizi bulursa ne yapacaksınız?" diye sordu Kate.

"Onu yere çakarım," dedi Jeff, cesur bir ses tonuyla.

İşte bu kısım gerçeklerden biraz uzaktı. Afacan Beşler bile Jeff'in kimseyle böylesine yüzleşebileceğine inanmazdı. Kate ansızın kıkırdadı.

İşte bu kıkırdama Sam'i de tetikledi ve o sıradışı homurtuya benzeyen kahkahasını bastıramadı. Susie ise kaşlarını çattı. Eğer toplantı böyle gülüşmeler ve kıkırdamalarla sürüp giderse Jack ciddi olmadıklarını anlar, planları suya düşerdi.

Susie diğerlerine sinirlenerek, "Kapayın çenenizi!" diye fısıldadı. "Eğer gülersek Jack dediklerimizin tek bir kelimesine bile inanmaz."

"K -ke -kendime hâkim olamıyorum," dedi Kate. Bir kez gülmeye başladıktan sonra kendisini bir türlü, durduramıyordu. "Ah Sam, lütfen bir daha homurdanma!"

"Şşşt!" dedi Susie kızarak. "Her şeyi mahvedeceksiniz." Sonra sesini Jack'in duyabileceği şekilde yükseltti. "Tamam Afacan Beşler, bugünlük hepsi bu. Zamanı geldiğinde yeniden buluşacağız ve sakın unutmayın. KİMSEYE Tigger'ın Ahırını hakkında tek kelime bile etmek yok. Bu bizim maceramız!"

"Eminim Gizli Yediler de öğrenmeyi çok isterdi," dedi Jeff bağırarak. "Tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmemeleri komiğime gidiyor."

Üstüne attığı kahkaha da, artık herkesin kendini rahat bırakması için bir işaretti. Kate yeniden güldü. Sam homurdandı ve Susie, Harry'yle birlikte kahkahalar attı. Jack'in dışarıda defne ağacının altında, tüm bu saçma konuşmaları dinlediğini düşünüp bir kez daha hep birden katıla katıla güldüler. Jack bunları hoşuna gitmeyerek dinledi. Gizli Yediler'le nasıl böyle dalga geçebilirlerdi?

"Hadi," dedi Susie sonunda. "Toplantı bitti. Bir top alıp oyun oynayalım. Acaba Jack nerede? Belki o da bizimle oynamak ister."

Herkes Jack'in nerede olduğunu bildiği için yeniden güldü ve birlikte bahçe yolunda yavaşça ilerlediler. Gizli Yediler'in bir üyesiyle nasıl da kafa bulmuşlardı! Acaba Jack heyecanlanıp diğerlerini de toplantıya çağıracak mıydı? Gizli Yediler salı gecesi Tigger'in Ahırını ziyaret edecek miydi?

"Susie, salı gecesi gerçekten Tigger'in Ahırına gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Jeff, bahçede ilerlerken.

"Aslında önce düşündüm," diye yanıtladı bu soruyu Susie. "Ama bunu yapmamız aptalca olur. Hem uzak, hem de karanlık bir yer. İstiyorlarsa Gizli Yediler kendileri gidebilir. Bir hiç uğruna oralara sürüklenip saklanmamız aptalca olur!"

"Evet, öyle," diye rahatlayarak ona katıldı Jeff. "Ama Jack'in gidip gitmediğini görebilirsin, değil mi Susie? Salı gecesi dışarıya çıkarsa, bol bol güleceğiz öyle değil mi?"

"Kesinlikle evet!" dedi Susie. "Umarım çıkar! Geri döndüğünde hepsinin aslında numara olduğunu söyleyeceğim. Biraz KIZABİLİR!"

Jack Haberi Yetiştiriyor

Jack diğerlerinin gittiğinden emin olduktan sonra sürünerek defne ağacının altından çıktı. Etrafına bakındı ve kimseyi görmedi.

şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Acaba durum Gizli Yediler'i toplantıya çağırarak kadar önemli miydi? Hayır, ilk önce Peter'a gidip olanları ona anlatacaktı. Peter bir toplantının gerekli olup olmadığına karar verebilirdi.

Peter'ın evinin yolunu tuttu ve yolda George'la karşılaştı. "Merhaba!" dedi George. "Çok ciddi görünüyorsun! Ne oldu? Evde bir sorun falan mı var?"

"Hayır," dedi Jack. "Ama daha demin Afacan Beşler'in bir maceranın peşinde olduklarını öğrendim. Susie diğerlerine yazlık evde anlatırken duydum. Ben de dışarıdaki çalılıklarda gizlenmiştim."

"Önemli bir şey mi?" diye sordu George. "Yani biliyorsun, kardeşin Susie biraz baş belasıdır. Onun söylediklerine o kadar önem vermemelisin. Zaten daha bu yaşta çok kendini beğenmiş biri."

"Evet, biliyorum," dedi Jack. "Ama zekidir. Ayrıca bugüne kadar biz de fazlaca maceranın içine girdik. Onlar da eğer gözlerini ve kulaklarını yeterince açık tutarsa neden aynısını yapamamışlar ki? Dinle, sana duyduklarımı anlatayım."

Jack tüm duyduklarını George'a aynen aktardı ve George da anlatılanlardan çok etkilendi. "Tigger'ın Ahırını!" dedi. "Orası ortalıkta görülmek istemeyen hırsızlar için oldukça iyi bir buluşma mekânı olabilir. Ama Susie adamların isimlerini nasıl öğrenmiş sence? Ah Jack, eğer Afacan Beşler gerçekten bizden önce önemli bir şey keşfederse çıldırırım!"

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Jack, "Özellikle Susie liderleriyse. Hep beni alt etmeye uğraşır, eğer o ve aptal grubu bir çete veya çetenin tasarladığı bir plana ulaşırsa, her zamankinden daha da beter olur. Hadi, Peter'ı bulalım. Sana rastladığımda ona gidiyordum."

"Ben de seninle geleceğim o zaman," dedi George. "Eminim Peter da bunun önemli olduğunu düşünecektir. Hadi gidelim!"

Böylece iki çocuk ciddi ve düşünceli ifadelerle Peter'ın evine yürüdüler ve onu bulmak için evin arkasına dolandılar. Peter cumartesi günleri sorumlu olduğu işlerden birini yapıyor, bahçedeki çiçekleri suluyordu. Jack ve George'u gördüğüne çok memnun

oldu.

"Hey, merhaba," dedi, elindeki çiçek sulama kabını yere koyarak. "Biraz ara verebilirim. Bitkilere su vermek ilk beş dakika için eğlenceli ama sonra korkunç sıkıcı. Annem aslında bunu yapmamdan hoşlanmıyor çünkü bahçede böceklerin elimi ısırmasından korkuyor. Ama babam öyle düşünmüyor ve her cumartesi bu işi bana veriyor."

"Peter," dedi Jack. "Bazı haberlerim var."

"Nedir?" diye sordu Peter. "Söyle bakalım."

Jack, Afacan Beşler toplantı yaparken nasıl defne ağacının altına saklandığını ve sonra da duyduklarını anlattı. "Onların da elbette bir şifreleri var," dedi. "Ama anlayamadım. Şifreyi söyledikten sonra fısıldaşmayı unuttular ve ağızlarından çıkan her bir kelimeyi duydum."

Peter'a konuşulanları anlattı ama Peter onu pek ciddiye almadı ve umursamaz bir tavır takındı.

Jack'in anlattıklarını sonuna kadar dinledikten sonra da güldü. "Ah Jack! Sakın tüm bu saçmalıklara inandığını söyleme lütfen! Susie kesin numara yapıyordur. Bence o salak toplantılarında böyle şeyler uyduruyorlar, bir maceranın ortasındaymış gibi zannedip kendilerini akıllı olduklarına inandırıyorlar."

"Ama çok mühim bir olay var gibiydi," dedi Jack, Peter'ın bu denli rahat olmasına şaşırarak. "Demek istediğim, benim orada olduğum hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu ve hepsi çok ciddiydi. Ayrıca Jeff salı günü oraya gidip neler olup bittiğine bakmaya hazır!"

"Ne, Jeff mi? Sence bir fareye bile bakmaya cesareti olmayan o korkağın tek başına oraya gidip de Tıknaz Dick ve adamlarını izlemesi mümkün mü!" dedi Peter yeniden gülererek. "Gece vakti, daha oraya bir kilometre yaklaşmadan koşarak kaçır. Kardeşin yalnızca bir hikâye uyduruyordu Jack, aptalca çocuk şeyleri. Kızilderilicilik veya başka bir oyun oynamaktan farksız."

"Yani salı günü Tigger'ın Ahırına gitmek için Gizli Yediler'i toplantıya çağırmanız gerektiğini düşünmüyor musun?" diye incinmiş bir ses tonuyla sordu Jack.

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Peter. "Ben Susie'nin masallarına inanacak kadar aptal değilim."

"Peki ya Afacan Beşler oraya gider ve bizim takip etmemiz gereken bir ipucu

keşfederlerse?" dedi George.

"O zaman Susie ve Jeff salı gecesi bir yerlere çıkarsa, Jack de onları takip edebilir," dedi Peter yine gülererek. "Ama çıkmayacaklar! Haklı olduğumu göreceksiniz. Hepsi numara!"

"Tamam, o zaman," dedi Jack ayağa kalkarak. "Fikrin buysa, daha fazla konuşmaya gerek yok. Ama sonradan, bunun için bir toplantı yapman gerektiğini öğrenirsen çok üzüleceksin Peter! Susie baş belası olabilir ama zekidir, hem de çok zeki. Eğer Afacan Beşler de bizim gibi maceraların peşinden koşuyorsa, hiç şaşırım!"

Peter yeniden çiçekleri sulamaya koyuldu, hâlâ gülüyordu. Jack havaya bakarak hayal kırıklığı içinde yanından uzaklaştı. Bir süre kimse konuşmadı ve George kuşkuyla Jack'e döndü.

"Peter kendinden emin, değil mi?" dedi. "Sence haklı olabilir mi? Biliyorsun ki, o Gizli Yediler'in lideri. Söylediklerini dinlemeliyiz."

"Bak George. Salı gecesi Susie'nin ne yapacağını bekleyeceğim," dedi Jack. "Eğer evde kalırsa, Peter'ın haklı olduğunu düşünüp tüm bunların kurmaca olduğunu anlayacağım. Ama Susie bir yere giderse veya Jeff onu ararsa, bir şeyler olduğunu anlayıp peşlerine takılırım!"

"İyi fikir," dedi George. "Ben de istersen seninle gelebilirim."

"Giderlerse, ne zaman yola çıkarlar bilmiyorum," dedi Jack. "Salı günü bana çay içmeye gel George. Böylece Susie ve Jeff evden ayrılırsa, onları takip ederiz. Ve ayrılmazlarsa da, ortada hiçbir şey olmadığını anlar ve ertesi sabah saçmaladığım için Peter'dan özür dilemeye giderim."

"Tamam;" dedi George, memnun bir şekilde. "Salı günü çaya geleceğim, Susie'yi izleriz. Böyle bir kardeşim olmadığı için mutluyum. Neyin peşinde olduğunu hiçbir zaman bilemezsin!"

Jack eve döndüğünde annesine gitti. "Anne," dedi. "Salı günü George bize çay içmeye gelebilir mi?"

Susie de orada, köşede bir şeyler okuyordu. Dikkatle dinleyip içinden keyifle güldü. Jack ve George'un, Jeff'le ikisini takip etmek için bir araya geldiklerini tahmin etti, tabii eğer onlar bir yere giderse! O halde Susie şakasını bir adım ileri götürebilirdi.

"Ah, ben de şimdi hatırladım anne," dedi Susie. "Salı günü bana da Jeff gelebilir mi? Çok teşekkür ederim!"

Susie'nin Küçük Hilesi

Jack, Susie'nin salı günü Jeff'i çaya çağırmasına sevinmişti.

İşte her şeyin ispatı, dedi kendi kendine. Tigger'ın Ahırına birlikte gidecekler. Peter yanılıyor! Bir bakalım, salı akşamı annem Kurul Toplantısı'na katılacak. Böylece Susie ve Jeff kimseye çaktırmadan dışarı çıkabilecekler. Ve tabii ben de! Hah! George ve ben de peşlerinden gideceğiz.

Jack gelişmeyi, tıpkı onun gibi Afacan Beşler'in toplantısında konuşulanların doğru olabileceğinden şüphelenen George'a anlattı.

"Susie ve Jeff'e gözlerimizi dikip gittikleri yere kadar onları takip edeceğiz," dedi George. "Tigger'ın Ahırında bizimle karşılaşınca çok sinirlenecekler! Yanımıza fener almalıyız Jack. Karanlık olacaktır."

"O kadar da karanlık olmayacak," dedi Jack. "Dolunay var çünkü. Ama yine de hava bulutlu olursa, el fenerini yanımıza almamız gerekebilir."

Susie, gülererek Jack'in salı günü George'u çaya davet ettiğini Jeff'e anlattı. "Onun üzerine sen de gelebilir misin diye anneme sordum," dedi. "Çaydan sonra ikimiz gizlice dışarı çıkar, George ve Jack'in Tigger'ın Ahırına gittiğimizi sanmalarını sağlarız, sonra bir yerde saklanır ve onlar Tigger'ın Ahırına bizi bulmaya gittiklerinde de geri dönüp burada oynamaya devam ederiz! İnanamıyorum, koca yolu tepecekler ve virane haldeki, o korkunç bina hariç hiçbir şey bulamayacaklar!"

"Ne diyebilirim ki, öyle bir yere gece gece gitmediğim için çok mutluyum."

Salı günü öğlen vakti Jeff ve George okuldan sonra yollarının üzerindeki Jack ve Susie'nin evine çaya geldiler. Jack ve George, Jeff'in yanından yürüyüp Susie'yle çay içecek olmasına şaşırırımış gibi yaptılar.

"Bebekleriyle mi oynayacaksınız?" diye sordular. "Ya da belki de bebek evini temizlersiniz?"

Jeff kızardı. "Saçmalamayın," dedi. "Yanıma yeni tren yolu takımımı aldım. Onunla oynayacağız,"

"İyi de onu yere kurmak saatler sürer," dedi Jack şaşırarak.

"Evet, ne olacak ki?" dedi Jeff surat asarak. Sonra bir anda Jack ve George'un, onun Tigger'ın Ahırına gitmeyi planladığını sandığını ve böylesine uzun zaman alan bir

oyuna fırsat bulamayacağını düşündüklerini anladı. Kendi kendine güldü. Jack nasıl da şaşıracaktı!

Birlikte birer çay içtikten sonra üst kata oyun odasına çıktılar. Jeff tren takımının raylarını kurmaya başladı. Jack ve George da ona yardım etmek istediler ama sonra Susie'nin, Jeff benim misafirim, diye söylenmesinden korktular. Susie istediği zaman çok sivri dilli olabiliyordu!

Böylece de ikili çok daha karmaşık bir uçak modeli yapmaya çalışarak kendilerini oyalamaya başladılar. Susie ve Jeff'e de arada çaktırmadan bakıyorlardı.

Çok geçmeden Jack'in annesi kafasını kapıdan uzattı. "Çocuklar, ben Kurul Toplantısı'na gidiyorum," dedi. "Jeff ve George, siz de sekizde evlerinizde olmalısınız. Jack, eğer ben yemek saatinde dönemezsem kendinize yiyecek bir şeyler hazırlayın ve banyo yapın."

"Tamam, anne," dedi Jack. "Geri döndüğünde iyi geceler demek için odamıza uğra."

Annesi gider gitmez, Susie tüm gizemiyle içeri yürüdü. Jeff'e bir işaret yaptı ve Jeff de aynıyla cevap verdi. Jack elbette ki yaptıklarını görmüştü. Zaten görmesi için yapmışlardı! Tetikte beklemeye başladı. Evet, o ikisi kesinlikle dışarı çıkacaklardı!

"Jeff, gelip alt kattaki yeni saatimize baksana," dedi Susie. "Eski guguklu saatler gibi yapılmış ve her on beş dakikada bir dışarı çıkıp saatin üzerindeki örse çekiçle vuran bir adam var. Saat neredeyse yediyi çeyrek geçiyor, gidip bakalım hadi."

"Tamam," dedi Jeff, ikisi birbirlerini dürterek ve gülerek dışarı çıktılar.

"İşte gidiyorlar," dedi George. "Hemen peşlerine takılalım mı?"

Jack kapıya gitti, "Alt kata inmişler," dedi. "Holdeki dolaptan ceketlerini alacaklar. Üzerlerine giymeleri için bir dakika bekleyelim, sonra biz de kendimizinkileri alırsak. Ön kapının kapanmasını duymamız gerek. Peşlerine düşmemiz bir dakikayı bulmaz."

Aynen bir dakika içinde ön kapının açıldığını duydular ve ardından sanki gürültü çıkması istenmiyormuş gibi kapı sessizce kapandı.

"Duydun mu?" diye sordu Jack. "Çok yavaş kapattılar. Hadi, biz de ceketlerimizi alıp peşlerine düşelim. Çok yakından takip etmeyelim, yoksa görebilirler. Tigger'ın Ahırına vardıklarında bizi gördüklerine çok şaşıracaklar!"

Ceketlerini giyip ön kapıyı açtılar. Gökyüzünde yükselen aydan dolayı dışarıyı oldukça aydınlık sayılırdı. Yanlarına hava bulutlanabilir diye fener de aldılar.

Jeff ve Susie'den eser yoktu.

“Koşarak gittiler anlaşılın, tahmin etmeliydim!” dedi Jack kapıyı ardından kaparken. “Hadi, onları göremesek bile Tigger’ın Ahırını’nın yerini zaten biliyoruz.” Bahçe yolundan ilerlediler. Ama arkalarından gelen gülüşmeleri duyamadılar! Jeff ve Susie girişteki büyük perdelerin arkasına saklanmış, bahçede yürüyen Jack ve George’u izliyordu. Gülerek birbirlerini dürttüler. Ah, şu iki çocuğa ne güzel bir oyun oynamışlardı!

Tigger'in Ahırında

Jack ve George'un, Jeff ve Susie'yi arkalarında bıraktıklarından haberleri yoktu. Çocuklar önlerinde, hızlıca Tigger'in Ahırına yürüyor sanıyorlardı! İkisi de kimseyi görememenin verdiği şaşkınlıkla, gözlerini ayışığı altında kıсарak daha hızlı adım atmaya başladılar.

"Bence bisikletlerini almış olmalılar," dedi George, en sonunda. "Yoksa bu kadar hızlı ilerleyemezlerdi. Susie'nin bisikleti var mı Jack?"

"Evet, var ve eminim Jeff'e de benimkini verdi," dedi Jack kızarak. "Biz gidene kadar onlar çoktan Tigger'in Ahırına varmış olurlar. Umarım biz oraya ulaştığımızda adamların toplantısı bitmez. Susie ve Jeff'in biz yokken her şeyi duyup öğrenmelerini istemiyorum!"

Tigger'in Ahırını yaklaşık bir kilometre uzaktaydı. Boş bir tepenin üzerinde, etrafı ağaçlarla kaplı bir binaydı. Bir zamanlar yangında yanan bir çiftlik evine aitti. Şimdiyse Tigger'in Ahırını çapulcuların sığınak olarak kullandıkları, terk edilmiş bir barakaydı. Geriye kalan devasa bacalardan birini, yuva yapmış kargalarla birlikte, gündüzlerini uyuyarak geçiren kahverengi bir baykuş kullanıyordu.

Çocuklar eskiden, duvarların yıkılabilecek kadar eskimesinden dolayı yanına yaklaşılması yasaklanana kadar burada oynardı. Jack ve George bir keresinde buraya Peter'la birlikte keşif için gelmişlerdi ama yaşlı, evsiz bir adam köşede belirip onlara öyle bir bağırmıştı ki, bir anda toz olmuşlardı.

İki çocuk yürümeye devam etti. Tepeye vardılar ve Tigger'in Ahırına giden dar yoldan yukarı doğru ilerlediler. Hâlâ Susie ve Jeff'ten iz yoktu. Eğer bisikletlerini almışlarsa, şimdiye kadar oraya çoktan varmış olmalıydı!

Sonunda eski ahıra ulaştılar. Bina donuk ayışığının altında, çatısı ve dev bacasıyla karanlık göğe uzanmış, harap bir haldeydi.

"İşte geldik," diye fısıldadı Jack. "Sessizce yürü; Susie ve Jeff'in burada olduğumuzu bilmelerini istemeyiz. Tabii geldilerse diğer adamların da! Ama her yer çok sessiz. Adamların burada olduklarını sanmıyorum."

Devasa porsuk ağacının gölgesinde bir süre durdular ve parmak uçlarında binanın arkasına doğru yürüdüler. Ön ve arka taraflarda kapılar vardı, her ikisi de kilitliydi ama pencerelerin hiçbirinde cam olmadığı için, isteyen birinin içeri girmesi hiç de zor değildi.

Jack alt katın camına tırmandı. Bir anda hızlıca hareket eden bir şeyin sesi Jack'in kulaklarına çalındı ve onu korkuttu. O anda George'u kolundan yakalayıp yerinden zıplattı.

"Bana öyle yapışma," diye fısıldayarak şikâyet etti George. "Sadece koşan bir farenin sesi. Kolumu öyle bir tuttun ki neredeyse çığlık atacaktım."

"Şşşt!" dedi Jack. "Bu nedir?"

Beraber dinlediler. İçinde oldukları yıkık dökük odanın şöminesinden yukarıya kadar çıkan devasa bacada bir şey hareket ediyordu.

"Belki de baykuştur," dedi George. "Evet, ötüşünü dinlesene."

Titrek bir baykuş sesi duydular. Ama bu ses tam olarak bacanın içerisinden yankılanmıyordu sanki. Evin dışından geliyordu, bahçedeki fazlasıyla büyümüş çalılıkların arasından. Sonra cevap veren bir baykuş sesi daha çıktı fakat bu ses, bir baykuşunkinden biraz daha farklı gibiydi.

"Jack," diye fısıldadı George, ağzını Jack'in kulağına kadar yaklaştırarak. "Öten bir baykuş değil. Bu sesi diğerine işaret eden bir adam çıkartıyor. Burada buluşuyor olmalılar! Ama Susie ve Jeff nerede?"

"Bilmiyorum. Emniyetli bir yerlerde saklanıyorlardır herhalde," dedi Jack, dizlerinin titrediğini hissederek. "Biz de saklansak iyi olur. Adamlar yarım dakika sonra burada olur."

"Şöminenin içerisinde iyi bir gizlenme yeri var," diye fısıldadı George. "Karanlıkta orada saklanabiliriz, hemen bacanın altında. Hadi gidelim, çabuk. Dışarıdan gelen ayak seslerini duyabiliyorum."

İki çocuk sessizce şömineye koştu. Evsiz insanlar burada daha önce ateş yakmıştı ve kül yığınları şöminenin yarısını doldurmuş vaziyetteydi. Çocuklar bileklerine kadar küllerin içerisine battı, korkudan zor nefes alabiliyorlardı.

Sonra bir fener yandı ve odayı aydınlattı. Jack ve George büyük şöminenin içinde görülmemeyi umarak birbirlerine sokuldular.

Odaya girdikleri camdan tırmanan yabancı birinin sesini duydular. Sonra içerideki ses, dışarıdaki başka biriyle konuştu.

"İçeri gel. Burada kimse yok. Larry daha gelmemiş. Ona işaret gönder Zeb. Belki de bizi bekliyordur."

Birisi yine titreyen bir baykuş sesi çıkarttı. "Uuuuu-uuu-uuu! Uuuuu-uuu-uuu!"

Uzaklardan bir yerlerden başka bir cevap daha yükseldi ve diğer adam da yarım dakika sonra içeriye tırmandı. Artık odada üç kişi olmuşlardı.

Çocuklar nefeslerini tuttu. Bu da neyin nesiydi! Çok garip bir şeyin tam ortasındaydılar! Adamlar neden böyle yıkık, terkedilmiş bir yerde buluşuyordu ki? Onlar kimdi ve ne yapıyorlardı?

Hem ayrıca Susie ve Jeff neredeydi? Onlar da dinliyor ve izliyorlar mıydı?

İlk konuşan adam, "Hadi öbür odaya geçelim," dedi. "Orada oturmak için kutular var ve fenerin ışığı burada olduğu kadar dışarıdan görülmez. Hadi Larry, buradan. Zeb, fenerinle yol göster bakalım."

Zorlu Geçen Zaman

İki ocuk, adamlar yan odaya geçtikleri için rahatlamış ama hayal kırıklığına uğramışlardı. Rahatlamışlardı çünkü artık görölmekten korkmalarına gerek yoktu. Diğer yandan üzülmüşlerdi çünkü artık adamların ne konuştuğunu duymak neredeyse imkânsızdı.

Tek duyulan şey yan odadan gelen mırıltılardı.

Jack, George'u dürttü. "Ben yerde sürünerek kapıya gideceğim. O zaman belki ne dediklerini duyabilirim," diye fısıldadı.

"Hayır, sakın yapma," dedi George. "Bizi bulurlar. Ses ıkarırsın!"

"Ayağımda lastik ayakkabılarım var. Ses çıkarmazlar," diye fısıldayarak itiraz etti Jack. "Sen burada kal George. Susie ve Jeff'in nerede olduklarını merak ediyorum. Umarım onlara arpmam."

Jack, yan odanın kapısına doğru sessizce ilerledi. Kırık bir kapı, odanın girişinde asılı kalmayı başarmıştı, kapıdaki çatlaktan içeriye doğru baktı. Odada üç tane adam vardı. Önlerine bir harita açmış, dikkatlice üzerinde çalışıyor ve konuşuyorlardı.

Ah, konuşulanları bir anlayabilseydi! Adamların neye benzediğini görmeye çalıştı ama oda fazlasıyla karanlıktı. Yalnızca seslerini duyabildi. İçlerinden birinin ses tonu hoş, anlaşılır ve kesindi; diğer iki sesse oldukça kaba ve nezaketsiz gibiydi.

Jack konuşulanlar hakkında en ufak bir fikre sahip olamadı. Yükleme ve boşaltma. Altı-iki veya yedi-on. Makaslar, makaslar, makaslar. Gökyüzünde ay olmamalı. Karanlık, sis, duman. Makaslar. Sis. Altı-iki ama yedi-onu da bulabilir. Ve yine makaslar, makaslar, makaslar.

Böylesine karmaşık bir şekilde ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi ki? Bu kadar garip, hiçbir anlam ifade etmeyen, bölük pörçük cümleler duymak insanı delirtebilirdi. Jack yeniden kulak kesilip daha fazlasını anlamaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Biraz daha yanlarına doğru yanaşmaya karar verdi.

Dayandığı şey bir anda arkaya devrildi. Ah, bir dolap kapağıymış meğer! Kendini durdurmaya fırsatı olmadan, küçük bir gümbürtüyle Jack bir dolabın içine düştü.

Kapağı da tıkırdayarak tam üzerine indi. Düştüğü yerde kalakaldı. Telaşlı ve şaşkındı. Hareket etmeye cesaret edemedi.

"Bu da neydi böyle?" diye irkildi adamlar.

Hepsi birden kulak kesildi ve tam o anda büyük bir fare sessizce, duvarın kenarından koştu. Adam fenerini tıkırtıya çevirip fareyi gördü.

"Fareler," dedi. "Burada onlarcası yaşıyor."

"Bilmiyorum," dedi anlaşılır olan ses. "Fenerini kapat Zeb. Sessizce otur ve dinle."

Işık yeniden söndü. Adam hafif söylenerek oturdu ve dinledi. Başka bir fare daha yerde hızlıca koştu.

Jack kapağın altında, adamların gelip sesin nereden çıktığını arayacakları korkusuyla tamamen sessiz ve hareketsiz kaldı. George ise diğer odadaki şöminenin içinde, neler olup bittiğinin merakıyla yanıp tutuşuyordu. Etrafı adeta bir ölüm sessizliği sarmıştı! Karanlık odayı da...

Bacada, tam da George'un üzerindeki baykuş gözlerini açtı ve bir kez öttü. Gece vakti geldi! Ava çıkma zamanı! Son bir defa daha öttükten sonra, camı olmayan pencereden çıkmak için bacadan aşağı indi.

Bacanın altında, şöminenin içinde gizlenen George, yanağına sürten baykuşun kanatlarıyla şaşkına döndü. Hayvan sessizce camdan uçtu ve hareket eden iri gölge, loş gökyüzünde kayboldu.

George daha fazla dayanamadı. Bu bacanın içinden çıkmalıydı, kesinlikle çıkmalıydı! Her an başka bir acayip şey kafasına düşebilir ve yüzüne değebilirdi. Hem Jack neredeydi? Onu nasıl olur da burada, bacadaki garip yaratıklarla bir başına bırakabilirdi! Kaldı ki, el feneri de ondaydı. George o feneri yakabilmek için neler vermezdi.

Şömineden dışarıya çıktı ve ne yapacağını bilemeden odanın ortasına yürüdü. Jack ne yapıyordu? Yalnızca yan odanın kapısına kadar gidip bir şeyler duymaya çalışacağını söylemişti. Ama adamlar hâlâ orada mıydı ki? Duyulabilir hiçbir ses yoktu.

Belki de başka bir pencereden çıkıp gitmişlerdi. Ama eğer öyleyse Jack neden hâlâ geri dönmemişti? Gerçekten de korkutucu anlar yaşıyordu. "Daha fazla dayanamayacağım."

Kapıya doğru ilerleyip elleriyle duvarın öbür yanını yokladı. Jack orada değildi. Yandaki diğer odaysa tamamen karanlık ve sessizliğe gömülüydü. Herkes hangi cehennemdeydi?

George dizlerinin bağlarının çözüldüğünü hissetti. Kahrolası döküntü bina! Neden

Jack'i dinleyip buraya gelmişti ki sanki? Artık emindi, Susie ve Jeff gece vakti buraya gelecek kadar aptal olamazlardı.

Seslenmeye cesaret edemedi. Belki Jack de yakınında bir yerdeydi, belki o da kendisi kadar korkmuştu. Peki ya Gizli Yediler şifresi? Şimdiki şifre neydi? Yüzsüz Charlie!

Eğer Yüzsüz Charlie diye fısıldarsam, Jack benim olduğumu anlayabilir. Ne de olsa bizim şifremiz. Beni tanır ve cevap verir.

Kapının eşiğinde durup fısıldadı: "Yüzsüz Charlie! Yüzsüz Charlie!"

Cevap yoktu. Yine denedi ama bu defa biraz daha yüksek bir sesle söyledi. "Yüzsüz Charlie!"

Aniden bir fener yandı ve ışığı üzerine doğrultuldu. Ve ardından sert bir tonla konuşan ses duyuldu,

"Bu da ne demek oluyor? Charlie hakkında ne biliyorsun? Odaya gel evlat ve hemen soruma cevap ver,"

Çok Garip

George şaşkına dönmüştü. Nasıl olur, adamlar hâlâ buradaydı! O halde Jack neredeydi? Ona ne olmuştu? Orada, fenerin ışığı altında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"İçeri gel," dedi diğer ses sabırsızca. "Yüzsüz Charlie dediğini duyduk. Ondan bir mesaj mı getirdin?"

George şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. Mesaj mı? Yüzsüz Charlie'den mi? Nasıl yani, söylediği yalnızca bir şifreydi! Yalnızca bir köpeğin ismi! Adam ne demek istiyor olabilirdi ki?

"İçeri gelmeyecek misin?" diye tekrar sordu adam. "Senin derdin nedir oğlum? Korktun mu yoksa? Charlie'den gelen bir aracılığı yemeyiz."

George yavaşça odaya girerken zihni son sürat çalışıyordu. Charlie'den bir aracı. Charlie diye biri olabilir miydi gerçekten, Yüzsüz Charlie? Bu adamlar onu Charlie'nin yolladığını mı sanmıştı? Ne kadar da garip!

"Charlie'den bir mesaj olamaz," dedi Zeb denen adam. "Neden olsun ki? Bizden haber bekleyen o, öyle değil mi? Hadi oğlum, söylesene, Charlie seni son haberleri öğrenmen için mi yolladı?"

George yalnızca kafasını sallayabildi. Açıklamak istediği bir şey de yoktu zaten.

Adamlar onun Charlie tarafından gönderildiğini sanmıştı. Belki de istedikleri gibi, gönderdikleri mesajı dinlerse daha fazla soru sormadan gitmesine izin verirlerdi.

"Charlie'nin mesaj yollamak için neden aptal bir çocuk gönderdiğini anlayamıyorum," diye homurdandı Zeb. "Kalemin var mı Larry? Bir not yazacağım."

"Ağzını açamayan ve hatta tek kelime bile edemeyen bir çocuk, bizim için harika bir aracı," dedi diğer düzgün konuşan adam. "Charlie'ye neye karar verdiğimizizi söyle Zeb. Köşesinde beyaz işaret olan muşambaya dikkat etmesi gerektiğini unutmamasını söyle."

Zeb fenerin ışığı altında defterine bir şeyler karaladı. Kâğıdı kopardı ve katladı. "Al bakalım," dedi George'a. "Bunu Charlie'ye götür ve ona bir daha Yüzsüz Charlie deme, anlaşıldı mı? Terbiyesiz çocukların kulaklarını çekerler, unutma! Arkadaşları ona istedikleri ismi takabilir ama sen değil."

"Hadi çocuğu rahat bırak," dedi Larry, "Charlie şimdi nerede? Dalling'de mi, yoksa Hammond'da mı?"

George ne diyeceğini bilemedi. "Dalling'de," dedi, neden bahsettiğini bilmeden.

Larry elli sent fırlattı. "Şimdi toz ol!" dedi. "Buranın havasından korktun, öyle değil mi? Seni tepeden aşağı indirmemi ister misin?"

Zavallı George'un istediği son şey olurdu bu. Kafasını iki yana salladı.

Adam ayağa kalktı, "Tamam, arkadaş istiyorsan hepimiz zaten gidiyoruz. Eğer istemiyorsan, toz ol."

George toz oldu ama fazla uzağa değil. Yalnızca yandaki odaya geçti ve yeniden etrafını aydınlatan ayı görünce sevindi. Camı bulması için içerisi yeterince aydınlanmıştı. Sarsakça cama tırmandı çünkü titreyen bacaklarına hâkim olamıyordu.

Kendini çalılıklara attı ve tam ortalarına gömüldü. Bu adamlar gerçekten gidiyorsa onlar ayrılınca kadar bekleyebilirdi. Sonra da geri dönüp Jack'i bulabilirdi. Ona ne olmuştu acaba? Adeta sırta kadem basmıştı.

Adamlar Tigger'ın Ahırından sessizce, konuşarak çıktı. Tam üzerlerinden, onları yerinden zıplatan bir baykuş öterek uçtu. Sonra George adamların gülüşmelerini duydu. Yavaşça tepeden aşağı indiler.

George rahatlayarak bir oh çekti ve çalılıklardan çıkıp yeniden eve döndü. Hâlâ ne yapması gerektiğini tasarlıyordu. Şifreyi bir kez daha denemeli miydi? Geçen defa denediğinde şaşırtıcı sürprizlerle karşılaşmıştı. Belki de bu defa Jack'e ismiyle seslenmek daha iyi olabilirdi.

Ama tam öyle yapmadan önce, diğer odaya açılan kapının dışından birinin sesi duyuldu.

"Yüzsüz Charlie!" dedi ses fısıltıyla.

George tetikte bekledi ve cevap vermedi. Şifreyi söyleyen Jack miydi? Yoksa Yüzsüz Charlie'yi bilen başka biri mi, kim olabilirdi?

Sonra bir fener daha yandı ve ışığı George'u aydınlattı. Ama bu defa, neyse ki Jack'in feneriydi. Jack'ten de bir rahatlama sesi duyuldu.

"Sensin George! Şifreyi söylediğimde ne diye cevap vermedin? Ben olduğumu tahmin etmeliydin."

"Jack! Nerelerdeydin? Az önce neler oldu tahmin edemezsin!" dedi George. "Alıp başını gidip beni burada bırakmamalıydın!"

"O adamları dinlerken bir anda dolabın içine düştüm," diye cevap verdi Jack.

"Üzerime kapağı kapandı ve tek kelime bile duyamadım. O adamlar gelir bakar diye hareket bile edemedim. Ama sonunda bir şey duyamayınca kapağı kaldırdım ve senin nerede olduğunu merak ettim! Ben de şifreyi fısıldadım."

"Anladım," dedi George, memnun bir şekilde. "Yani başıma gelenleri duyamadın ha? Adamlar beni buldu ve-"

"Buldu mu? Ne yaptılar?" diye sordu Jack, müthiş bir şaşkınlıkla.

"Gerçekten çok garipti," dedi George. "Ben de senin gibi şifreyi fısıldamıştım. Amacım seni bulabilmektir ama adamlar benim 'Yüzsüz Charlie' diye seslendiğimi duyunca ve beni çağırıp ondan bir mesaj mı taşıyorum diye sordular."

Jack duyduklarını tam olarak algılayamadı ve George üç adamın, Yüzsüz Charlie adıyla tanınan birini sorduklarını ve kendisini aracı sandıklarının detaylarıyla anlattı.

"Ve sonra da ona iletmem için bana bir mesaj verdiler," dedi George. "Bir not. Cebime koydum."

"Hayır! Ciddi misin?" diye heyecanla sordu Jack. "İnanılmaz bir şey. Yeniden bir maceranın tam ortasındayız işte. Hadi nota bakalım."

"Hayır. Önce eve gidelim, orada okuruz," dedi George. "Şu yıkıntı binadan bir an önce kurtulmak istiyorum, burayı hiç sevmedim. Bacadan üzerime bir baykuş indi ve neredeyse bayılacaktım. Hadi Jack, gerçekten gitmek istiyorum."

"Tamam, bekle biraz," dedi Jack bir anda hatırlayarak. "Peki ya Susie ve Jeff? Onlar da buralarda bir yerde olmalı. Onları unutmayalım."

"Bu gece burada toplantı olduğunu nereden öğrendiklerini bir şekilde bulmalıyız," dedi George. "Hadi onlara seslenelim Jack. Cidden, artık burada bizden başka kimse yok. Ben onları arayacağım!"

Ve yüksek bir sesle bağırdı: "JEFF! SUSIE! ORTAYA ÇIKIN NEREDEYSİZ!"

Sesi eski binanın içerisinde yankılandı ama cevap veren olmadı.

"Fenerle etrafa bakacağım," dedi Jack ve iki çocuk cesurca, her bir yıkık, boş odaya girdiler.

Etrafta kimsecikler yoktu anlaşılır. Jack bir anda kaygılandı. Sonuçta Susie kardeşiydi. Ona ne olmuştu?

"George, mümkün olduğunca çabuk eve gidip anneme Susie'nin ortadan kaybolduğunu haber vermeliyiz," dedi. "Ve Jeff'in de. Hadi çabuk! Başlarına bir şey

gelebilir."

Hemen Jack'in evine döndüler. Ön bahçeden girerlerken Jack toplantıdan dönen annesini gördü. Derhal yanına koştu.

"Anne! Susie kayıp! Yok! Ah, anne, Tigger'ın Ahırına gitmişti ve şimdi orada değil!" Annesi şaşkınlıkla Jack'e baktı. Alelacele ön kapıyı açıp içeri girdi ve iki çocuk da onu izledi.

"Şimdi bana ne olduğunu hemen anlat," dedi. "Ne demek istiyorsun? Susie neden dışarı çıktı? Neden?"

Üst katta bir kapı kapandı ve neşeli bir ses, "Merhaba anne! Sen misin? Gelip Jeff'in tren yoluna baksana! Ve lütfen bize saat geç diye kızma çünkü Jack ve George'un geri dönmesini bekliyorduk."

"Susie burada," dedi annesi şaşırarak. "Siz neden bahsediyorsunuz Jack? Ne kadar da aptalca bir şaka bu böyle!"

Gerçekten de, Susie ve Jeff üst kattaydı, üstelik tüm katın yerleri tren raylarıyla döşenmişti!

Jack afallamış bir halde ve öfkeyle Susie'ye baktı. Öyleyse hiç dışarı çıkmamış mıydı yani? Susie ise hınzırca Jack'e güldü.

"İyi oldu!" dedi haince. "Afacan Beşler toplantısına kim casusluk yapmaya kalkıştı? Kim tüm anlattıklarımızı duyup da, hepsine inandı? Kim bu karanlıkta kalkıp taa Tigger'ın Ahırına kadar gitti? Kim aptalmış, kim-"

Jack bir anda köpürerek üzerine doğru ilerledi. Susie ise hemen gülerken annesinin arkasına saklandı.

"Jack, Jack!" diye bağırdı annesi. "Şunu keser misin? Neler oldu burada? Susie sen de yat artık. Jeff, raylarını topla. Senin de gitme zamanın geldi. Annen neden hâlâ evde değilsin diye sormak için birazdan arayacak. JACK! Ne dediğimi duymadın mı? Susie'yi rahat bırak."

Jeff raylarını toplamaya koyuldu, George da ona yardım etti. İkisi de Jack'in annesinin kızgın halinden korkmuştu.

Susie odasına koşup kapısını çarparak kapattı.

"Çok yaramaz," dedi öfkeyle Jack. "O -o -o..."

"Git ve banyonun suyunu aç," dedi annesi sertçe. "İkiniz de akşam yemeğinizi

yemeden yatacaksınız. Böyle bir davranışı kabul edemem."

George ve Jeff rayları yerleştirdikleri kutular ellerinde, olabildiğince hızla evden ayrıldılar. George cebinde ne olduğunu unutmuştu. Yüzsüz Charlie diye birine kurşunkalemle karalama yazılan bir not! Hatta ne yazdığını bile okuyamamıştı. Ne hoş, ne hoş!

Toplantıya Çağrı!

George ve Jeff beraber yolda hızlı hızlı yürüdü, Jeff kıkırdıyordu. "Bence sen ve Jack, balık gibi oltaya geldiniz! Susie akıllı bir kız, planını çok güzel yaptı. Hepimiz Jack de duyabilsin diye bağırarak konuştuk. Onun defne ağacının altında gizlendiğini biliyorduk."

George bir şey söylemedi. Susie ve Afacan Beşler'in, Gizli Yediler'e böylesine bir oyun oynamasına -ve tabii Jack'in kolayca tuzağa düşmesine de- kızmıştı ama bu numara arkasından neler neler getirmişti!

Susie, Tigger'ın Ahırını yalnızca Jack ve Gizli Yediler'i, bir şeyin peşinde olduklarına inandırabilmek için kafadan atmıştı. Sırf bu yüzden Tıknaz Dick ve Numaracı Tom diye isimler yaratmıştı. Ama ne şanstı ki, o gece Tigger'ın Ahırında gerçekten bir şeyler dönüyordu. Belki Tıknaz Dick ve Numaracı Tom arasında değil; ama Zeb, Larry ve George'un adını duymadığı, diğer esrarengiz adam arasında...

"Hiç konuşmuyorsun George," dedi Jeff, gülerken yine. "Tigger'ın Ahırında eğleniyor musun? Eminim çok korkutucu bir yerdir!"

"Öyleydi," dedi George, gerçekten hissederek ama başka bir şey söylemedi.

Duyduklarını anlamak ve parçaları birleştirmek için, tüm olanlara dikkatle kafa yormak istiyordu. Beyni karman çormandı.

Kesin olan bir şey var, diye düşündü ansızın kendi kendine, o da Gizli Yediler'i toplantıya çağırmanın gerektiği. Afacan Beşler'in bize böyle bir oyun oynaması ve oyunun bizi büyük bir maceraya sürüklemesi ne kadar da garip. Bu başka bir macera, eminim. Susie aptalın teki ama sayesinde Gizli Yediler sağlam bir dönüş yapacak!

George evine varır varmaz elini cebine sokup Zeb'in verdiği notu aradı. Onu kaybetmesi korkunç olurdu! Neyse ki kaybetmemişti. Parmakları elindeki kâğıdı sıkıca kavradı. Yavaşça açarken elleri heyecandan titriyordu. Odasının lambası altında okumaya başladı.

Sevgili Charlie,

Her şey hazır ve sorunsuz işliyor. Hiçbir terslik yok ama tahmin edebileceğin gibi, biraz sis harika olurdu! Larry makaslarla ilgileniyor, bunu bir düzene soktuk. Yük kamyonunu unutma ve bir köşesi beyaz işaretlenmiş muşamba vagon örtüsünü al. Doğru yüklemeyi ararken bize zaman kazandıracak. Malı bir yük vagonuyla yollaman ve sonra da kamyonla aldırman çok akıllıca!

George okuduklarına bir anlam veremedi. Tüm bunlar neyle ilgili olabilirdi ki? Ortada bir tür gizli plan olduğu belliydi ama şu yazılanların anlamı neydi?

George telefona gitti. Belki de Peter henüz yatmamıştı. Onunla gerçekten konuşmalı ve tüm önemli gelişmeleri anlatmalıydı.

Peter tam o sırada yatağına girmek üzereydi. Annesi ona seslenince şaşırarak odasından çıktı, ahizeyi eline aldı.

"Merhaba! N'aber?"

"Peter, anlatmak için bekleyemedim. Jack'le birlikte Tigger'ın Ahırına gittik ve orada bir şeyler dönüyor. Bir macera yaşadık bile ve-"

"Bana Susie'nin hikâyesinin doğru olduğunu söylemiyorsun umarım, değil mi?" dedi Peter inanamayarak.

"Hayır. En azından, senin de dediğin gibi, hepsini uydurduklarını biliyoruz ama tam da hayal ettikleri gibi Tigger'ın Ahırında birtakım şeyler dönüyormuş. Elbette ki Susie'nin bundan haberi yok çünkü sadece eğlenmek için her şeyi kafasından sallamış. Gizli Yediler'i yarın, akşamüstü çayında toplantıya çağırmalısın Peter."

Sessizlik oldu.

"Haklısın," dedi Peter sonunda. "Çağıracağım. Çok garip George. Bana başka bir şey anlatma şimdi; annemin bir yığın soru sormasını istemiyorum. Janet'a yarın saat beşte bizim barakada toplantı olduğunu, Pam ve Barbara'ya haber vermesini söyleyeceğim. Biz de Colin ve Jack'e söyleriz. Çok ilginç olacak."

"Tüm hikâyeyi duyana kadar bekle!" dedi George, "Hayretler içinde kalacaksın." Telefonu yerine koydu ve yemek yemediğini unutarak yatağa gitmeye hazırlandı. Akşam olanları bir türlü aklından çıkaramıyordu. Gizli Yediler'in şifresinin Yüzsüz Charlie olması ve gerçekten de böyle bir adamın var olması ne kadar da tuhaftı!

Susie'nin safsatalarının birdenbire gerçek çıkması ne kadar da sıra dışı, üstelik de kızın hiçbir şeyden haberi yoktu! Tigger'ın Ahırında hakikaten de bazı olaylar dönüyordu!

George yattıysa da, uzun süre gözüne uyku girmedi. Jack de aynı şekilde uyuyamıyordu. Heyecan doluydu. Keşke o dolabın altında hareket edemedenden kalmasaydı, o zaman konuşulanları o da dinleyebilirdi. Ama olsun, George ikisine yetip de artacak

kadar bilgi edinmişti.

Gizli Yediler ertesi gün yerinde duramıyordu. Afacan Beşler'e ellerinde heyecan verici bilgiler olduğunu çaktırmamak zordu fakat Peter, konuyu okulda konuşmalarını kesinlikle yasaklamıştı. Belli mi olur, baş belası Susie, dört kulağı açık gezdiğinden duyup öğrenebilirdi.

"Afacan Beşler'in dibimizde dolaşıp bizi takip etmesini istemeyiz," dedi Peter. "Hepiniz akşama kadar bekleyin ve sonra işimize koyuluruz!"

Saatler beşi gösterdiğinde her bir Gizli Yediler üyesi, Peter'ın bahçesindeki barakadaydı. Hepsi öğlen okulları bittikten sonra koşarak evlerine dönmüş, çaylarını içmiş ve hemen toplantıya gelmişlerdi.

Şifreler hızlıca fısıldandı ve baraka dolmaya başladı. Herkes G.Y. rozetlerini takmıştı. "Yüzsüz Charlie, Yüzsüz Charlie, Yüzsüz Charlie."

Jack ve George'un toplantı başlayıncaya kadar konuşacak vakti vardı. Garip hikâyelerini çözmeye uğraşıyorlardı!

"İşte hepimiz buradayız," dedi Peter. "Scamper, kapının önünde dur ve nöbet tut. Bir şey duyacak olursan, hemen havla. Şu anda son derece önemli bir toplantı yapılacak."

Scamper yerinden kalktı ve görev bilinciyle yerini aldı. Oturup dinlemeye başladı, çok ciddi görünüyordu.

"Ah, hadi acele et Peter," dedi Pam. "Neler olup bittiğini öğrenmezsem meraklan çatlayacağım!"

"Tamam, tamam," dedi Peter. "Biliyorsunuz ki, önemli bir gelişme olmadığı takdirde Noel'e kadar başka bir toplantı yapılmayacaktı. Gelin görün ki, mühim birtakım olaylar oldu. Jack, hikâyeyi anlatmaya başla lütfen."

Jack zaten bu an için ölüp bitiyordu. Anlatmaya ilk olarak, defne ağacının altında Afacan Beşler'in toplantısını dinlemek için nasıl saklandığıyla başladı ve Susie'nin Gizli Yediler'i kandırmak için uydurduğu hikâyeyle, onları gerçekte olmayan bir şeyin peşinden sürüklemeyi tasarladığıyla devam etti.

Peter'ın hikâyeyi duyduğunda gülüp geçtiğini ve bunun sadece Susie'nin hayal gücü olduğunu söylediğini ama yine de kendisinin George'la birlikte Tigger'ın Ahırına ne olur ne olmaz gittiklerini anlatı.

"Ama haklıydım," diye araya girdi Peter. "Olay kurguydu; tesadüfen gerçeklerle

çakıştı. Susie'nin bundan haberi bile yok elbette,"

George hikâyeyi devraldı. Susie ve Jeff'in önlerinde olduklarını sanarak hızlı hızlı Tigger'ın Ahırına gidişlerini anlattı diğerlerine. Ve sonunda eski evde yaşadıkları maceranın en heyecanlı kısmına geldi!

Yediler ilgiyle dinledi ve George, üç adamın içeri girdiği kısmı anlatırken nefesleri kesildi.

Sonrasında Jack, adamları dinlemek için kapıya yanaştığını, ardından dolabın içine düştüğünü, George'un ona bakmak için içeri girdiğinde şifreyi fısıldamasını ve Yüzsüz Charlie şifresinin sürpriz dolu bir sona yol açtığını anlattı.

"Yani gerçekten de Yüzsüz Charlie diye birinin olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Barbara şaşkınlıkla. "Bizim şifremiz yalnızca bir köpeğin adıydı. Aynı ismi taşıyan başka bir insanın daha olduğunu düşünsenize! İnanılır gibi değil!"

"Sözünü kesme," dedi Peter. "Anlatmaya devam edin."

Herkes, adamın George'u, Yüzsüz Charlie tarafından gönderilmiş bir aracı sandığını faltaşı gibi açılmış gözlerle dinledi. Ve George sonunda adamın kendisine verdiği nottan bahsedip notu cebinden çıkarttığında Gizli Yediler kelimenin tam anlamıyla heyecandan dilini yutmuştu!

Not elden ele dolaştı. Peter sonunda bir kutunun üzerine vurdu.

"Hepimiz notu gördük," dedi. "Ve George'la Jack'in dün gece yaşadıklarım dinledik. Garip bir durumu keşfettiğimiz gün gibi ortada. Gizli Yediler bu olayın peşine düşüp aydınlatmak istiyor mu?"

Herkes bir ağızdan bağırdı ve kutulara vurdu. Scamper da heyecanla havladı.

"Tamam," dedi Peter, "Ben de katılıyorum. Ancak bu defa çok ama çok dikkatli olmalıyız. Aksi takdirde Afacan Beşler işlerimize burunlarını sokmaya çalışır ve her şeyi mahvederler. KİMSE -HİÇ KİMSE- bu konuda bir başkasına tek kelime bile etmemeli. Anlaşıldı mı?"

Anlaşılmıştı. Scamper geldi ve söylenenleri anlamış da onaylıymuş gibi patisini Peter'in dizine koydu.

"Kapıya geri dön Scamper," dedi Peter. "Eğer Afacan Beşler'den biri etrafta casusluk yaparsa bizi sen uyaracaksın. Dikkatli ol."

Scamper itaatkâr bir tavırla yerine döndü. Yediler birbirlerine daha da yaklaştı ve hararetli bir tartışmaya başladılar.

"İlk olarak, Jack ve George'un neler duyduğunu bir sıralayalım," dedi Peter.

"Sonra da ne anlama geldiklerini çözmeye çalışırız. Şu anda kafam çorbaya döndü ve adamların ne yapmayı tasarladığıyla ilgili en ufak bir fikrim yok."

"Haklısın," dedi Jack. "Evet, sana söylediğim gibi adamların sesini duydum ama çok kısıktı ve yalnızca birkaç kelimelerini anlayabildim."

"Hangi kelimeleri mesela?" diye sordu Peter. "İyi düşün."

"Bir şeyleri 'yükleyip boşaltmak'tan bahsedip durdular," dedi Jack. "Ve 'makaslar' hakkında konuştular."

"Ne tür makaslar?" dedi Peter.

Jack ne olduğunu bilemeden kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Birtakım şekillerden de söz ettiler. Birkaç kez 'altı-iki' dediler ve sonra da 'belki yedi-ondur' dediler. Bir de gökyüzünde ayın olmaması gerektiğini söylüyorlardı. Karanlık, sisli ve puslu havalardan konuştular. Açıkçası bunlardan hiçbir anlam çıkaramadım. Emin olduğum tek şey bir planı enine boyuna tartıştıklarıydı."

"Başka ne duydun?" diye sordu Janet.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Jack. "Ondan sonra dolabın içine düştüm ve kapak üzerime kapandı. O andan itibaren tek kelime bile duyamadım."

"Ve son bir şey daha hatırlıyorum. Adamlar Yüzsüz Charlie'nin Dailing'de mi, yoksa Hammond'da mı olduğunu sordu," dedi George. "Ama kim bilir ne anlama geliyordur?"

"Belki de atölye veya işle ilgili konuşuyorlardı," diye düşündü Colin. "Belki bulabiliriz."

"Evet. O ipuçlarından iz sürebiliriz," dedi Peter. "Şimdi, şu not. Ne demeye çalışıyor olabilir? Burada da 'makaslar'dan bahsedilmiş. Ve yük vagonları ve kamyonlar hakkında konuşmuşlar. Bence bir hırsızlık düşünüldüğü açık. Ama ne tür bir hırsızlık? Sis de istiyorlar. Sanırım, sebebi malum."

"Notu polise götürmeli miyiz?" diye sordu Barbara, aklına bir anda parlak bir fikir gelerek.

"Ah hayır! Daha değil!" dedi George. "O benim notum ve bundan büyüklere bahsetmeden önce kendimiz bir şeyler yapabilir miyiz diye bir bakalım istiyorum. Kaldı ki, şimdiye kadar bir sürü macerayı kendi başımıza çözdük. Şu durumda da aynı şeyi yapmamamız için bir neden göremiyorum."

"Ben denemeye varım," dedi Peter. "Tüm bunlar çok heyecanlı. Ve şimdiden elimizde bir sürü detay var. Dört adamdan üçünün ismini biliyoruz bile. Birininki Zeb, büyük bir ihtimalle Zebedee'nin kısaltması; oldukça alışılmışın dışında bir isim. Bir diğeri Larry, Laurence'ın kısaltması olabilir ve sonuncu da Yüzsüz Charlie. Belki o patronlarıdır."

"Evet, ve onun Dalling'de veya Hammond'da olduğunu da biliyoruz," dedi Jack. "İlk olarak ne yapacağız Peter?" Scamper bir anda vahşice havlamaya ve kapıyı tırmalamaya başladı.

"Tek kelime bile etmeyin!" dedi Peter, kesin bir tavırla. "Dışarıda biri var!"

Bir Fikri Olan?

Peter kapıyı açtı ve Scamper havlayarak dışarı fırladı. Sonra da bir çalının yanında durdu ve kuyruğunu salladı. Gizli Yediler peşinden gitti.

Çalılığın dibinde bir çift ayak gözüktü. Jack sinirle haykırdı ve çalılığa daldı. İçeriden birini tutup dışarıya çıkarttı, Susie! "Sen ne yaptığını zannediyorsun!" diye bağırdı. "Buraya gelip konuştuklarımızı ne hakla dinliyorsun!"

"Bırak beni," dedi Susie. "Bana ne yaptığımı mı soruyorsun! Ben yalnızca senin cumartesi günü yaptığın şeyin aynısını yapıyorum! Kim defne ağacının altına saklanmıştı? Ve-"

"Burada toplantı yaptığımızı nasıl öğrendin?" diye Susie'yi sarsarak sordu Jack.

"Seni takip ettim," dedi kardeşi gülererek. "Ama Scamper yaklaştığımı anlar diye, kapının yanına kadar gelip konuştuklarınızı dinleyemedim. Aniden hapşırdım, sanırım onu duydu. Ne hakkında toplantı yapıyorsunuz?"

"Emin ol, sana söyleriz!" dedi Peter, sinirlenerek. "Eve dön Susie. Geri dön! Jack, onu evine götürsene. Toplantı bitti." "Sinir oluyorum ya!" dedi Jack. "Tamam. Hadi Susie. Saçma şeyler yaparsan, bağırırtana kadar saçlarını çekerim!"

Jack, Susie'yle birlikte gitti. Peter diğerlerine döndü ve sessizce konuşmaya başladı.

"Dinleyin. Bugün tartıştıklarımızı iyi düşünün ve bana veya Janet'a yarın olumlu fikirlerle gelin. Toplantıya artık devam etmeyelim. Afacan Beşler'den başka biri daha bizi dinlemeye çalışabilir."

"Tamam," dedi Yediler. Şaşkınlık ve heyecanla evlerinin yollarını tuttular. Tüm bildikleri kelimeleri anlamlı bir sonuca ulaşabilmek için nasıl bir araya getirebilirlerdi ki? Makaslar. Altı-iki, yedi-on. Sis, pus, karanlık. Dalling, Hammond.

Her biri yararlı fikirler bulmaya çalıştı. Ama Barbara'nın aklına bir şey gelmedi. Pam, Dalling ve Hammond'ı babasına sormayı denedi. Babasının hiçbir fikri yoktu. Babası neden sorduğunu bilmek istediğinde Pam kendini tuhaf hissetti. Konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu.

Colin, karanlık ve sisli bir gecede hırsızlık planlanması gerektiği sonucuna vardı. Mallar bir yük aracından indirilecekti. Ama neden bir kamyonu ihtiyaç vardı? Tüm erkekler aynı şeyi düşündü fakat Peter bu sorunun cevabım öğrenseler bile yeri,

zamanı ve kamyonu bilmedikleri sürece bir işe yaramayacağını söylemişti!

Jack'in oldukça iyi bir fikri vardı. Eğer Zebedee adlı bir adam bulabilirlerse, o kişi büyük ihtimalle Tigger'ın Ahırındaki Zeb olacaktır. Çünkü bu mahallede, bu ismi taşıyan başka biri daha olamazdı!

"Tamam Jack. Bence iyi fikir," dedi Peter. "Sen bizim için araştırabilirsin. Zeb'in kim olduğunu bul, bizi bir yerlere ulaştırabilecek ilk adım olabilir."

"Haklısın da, nasıl bulabilirim ki?" diye sordu Jack. "Sokakta rastladığım her adama isimleri Zeb mi diye soramam ya."

"Tabii ki hayır. Bu yüzden iyi bir fikir olduğunu söyledim," dedi Peter gülererek. "Ama o kadar işte. Yapabileceğimiz bir şey değil, anlıyor musun? İşte ondan dolayı fikir olarak kusursuz ama daha fazlası değil. Mahalledeki tek Zebedee'yi bulmak samanlıkta iğne aramaktan farksız."

"Ben o işi yapmak istemezdim," dedi yanlarında oturan Janet. "Peter ve benim gerçekten iyi bir fikrimiz var sanırım Jack."

"Neymiş o?" diye sordu Jack.

"Evde telefon rehberini açtık ve Dalling ya da Hammond diye bir yer var mı diye kontrol ettik," dedi Janet. "Ama yoktu. Biz de, bizim mahallede değil de, daha uzaklarda bir yerlerde olabileceklerini düşündük. Telefon rehberimizde yalnızca bu mahallede yaşayanların adı var."

"Şimdi postaneye, oradaki büyük telefon rehberlerine bakmaya gideceğiz," dedi Peter. "Onlarda her mahallenin numarası vardır. Bizimle gelmek ister misin?"

Jack de onlara katıldı. Postaneye varıp içeri girdiler. Peter eline iki rehber aldı. Bir tanesi D, diğeri ise H harfiyle başlayan isimler içindi.

"Şimdi Dalling'e bakalım," dedi ve parmağıyla D'lerin üzerinde gezinmeye başladı. Diğer ikisi de Peter'ı takip ederek eğildiler.

"Dale, Dale, Dale, Dales, Dalgleish, Dalish, Dallas, DALLING!" diye okudu Peter, parmağı listede kaymaya devam ederek. "İşte burada, Dalling. Olamaz, üç tane Dalling var! Kahretsin!"

"Bayan A. Dalling, Rose Villası, Hublely," diye ilkini okudu Janet. "Ve bir diğeri, E.A.Dalling, Bahçeli Konak, Tallington. Ve sonuncusu da Messrs. E.Dalling, Kurşun Malları Üreticisi. Tamam, hangisi aradığımız Dalling dersiniz? Bence kurşun üreticisi olan."

"Evet," dedi Peter, heyecanla. "Şimdi de H harflerine bakalım. Öbür kitap nerede?"

Ve başlıyoruz, Hail, Hail, vay canına, Hail diye ne kadar da çok isim var! Hallet, Ham, Hamm, Hammers, Hamming, Hammond, Hammond, Hammond, Hammond, hey ŞURAYA BAKIN!"

Hepsi birden baktılar. Peter dördüncü Hammond'ı işaret ediyordu. "Hammond Kurşun Üretim Limited şirketi, Petlington."

"İşte bu!" dedi Peter muzaffer bir sevinçle. "Kurşun ürünleri ticareti yapan iki şirket. Birisi Hammond ve diğeri Dalling. Yüzsüz Charlie'nin ikisiyle de alakası olmalı."

"Kurşun!" dedi Jack. "Bugünlerde çok değerli, değil mi? Kiliselere gidip kurşun çatıları çalan hırsızlar hakkında her gün bir sürü şey okuyorum. Kiliselerin çatılan neden hep kurşundan acaba?"

"Sanki Yüzsüz Charlie malları bir yere gönderecek ve Zeb'le birlikte diğerleri de yolda aracı durdurup kurşunları alacaklar gibi," dedi Peter. "Senin de dediğin gibi, kurşun çok değerli Jack."

"Eğer Charlie bu iki firmada birden çalışıyorsa, yüksek bir konumda olmalı," dedi Janet. "Gerçek adının ne olduğunu bilmek için neler vermezdim! Yüzsüz Charlie! Acaba neden ona bu ismi takmışlar?"

"Herhalde çok utanmaz biri olduğu içindir," dedi Peter. "Keşke Hammond ve Dalling bu kadar uzak olmasaydı! Gidip Yüzsüz Charlie diye tanınan biri var mı diye biraz araştırma yapabilirdik."

"Kilometrelerce uzaktalar ama," dedi Jack adreslere bakarak. "Bence şimdiye kadar oldukça uyanıktık; yine de elimizde pek bir şey yokmuş gibi hissediyorum. Yalnızca Dalling ve Hammond'ın kurşun gibi değerli bir maddeyi üreten firmalar olduklarını biliyoruz. Hepsi bu!"

"Evet. Elimize pek bir ipucu geçmedi," dedi Peter rehberi kapatarak. "Biraz daha kafa patlatmamız lazım. Hadi gidip tatlı bir şeyler alalım. Şeker yemek her zaman zihnimi açmıştır!"

Oyun ve Parlak Fikir!

Bir gün daha geçti ve cumartesi oldu. O sabah bir toplantı vardı ama kimse üzerinde konuşup tartışacak fazla bir bilgiye sahip değildi. Aslına bakarsanız son seferki heyecan dolu toplantıdan sonra, bugünkü oldukça sıkıcı geçiyordu. Yediler barakada oturuyor, Jack'in annesinin verdiği bisküvileri yiyordu. Scamper ise yeniden kapıda nöbet tutuyordu.

Dışarıda yağmur vardı. Yediler kasvetli havaya baktı.

"Yürüyüşe çıkamayız, futbol da oynayamayız," dedi Peter. "Hadi barakada bir oyun oynayalım."

"Tren yolu setini getirsene Peter," dedi Janet. "Ben de benim çiftlik setimi getiririm. Oyuncak ağaçların ve binaların arasından tren yolu geçirebiliriz. Tıpkı gerçek bir kasaba gibi. Bir sürü çiftlik malzememiz var."

"Oh, evet. Hadi yapalım," dedi Pam. "Senin çiftlik setin çok güzel. Hayatımda gördüklerimin en güzeli ve en büyüğü. Hadi getirin! Yerleştirir, sonra da tren yolunu aralarından geçiririz."

"Yağmurlu bir günde yapılabilecek en güzel şey," dedi Jack. "George bana çaya geldiği gün, Jeff'in koca tren yoluna yardım etmek istedim ama Susie'nin misafiri diye bir şey söyleyemedim. Biliyor musun, bugünlerde macera peşindeyiz diye kuduruyor Peter. O gece Tigger'ın Ahırında bir şey mi oldu diye sorup sorup duruyor."

"Sen de sustur onu," dedi Peter. "Scamper, kapıyı daha fazla dinlemene gerek yok. Yanımıza gelip bize katılabilirsin eski dostum. Toplantı bitti zaten."

Scamper bunu duyduğuna sevindi. Kuyruğunu sallayarak herkesin etrafında döndü. Peter tren yolu setini getirdi ve Janet'la Pam birlikte çiftlik setini almaya gittiler. Oyuncak çiftlik seti eksiksizdi. Hayvanlar, çiftçiler, ağaçlar, çitler, yemlikler!..

Herkes iki seti birden kurmaya koyuldu, trenin raylarını ve ağaçlarıyla, çitleriyle, hayvanlarıyla ve binalarıyla tüm bir kasabayı. Gerçekten çok eğlenceliydi!

Peter bir anda camdan dışarı baktı. Bir şey hareket etmişti. İçeriye seyreden bir yüz gördü ve bir anda haykırarak yerinden kalktı. Herkes şaşkınca ayaklandı.

"Jeff," diye bağırdı Peter. "Afacan Beşler için casusluk yapıyor olmalı. Yakala onu Scamper!"

Ama Jeff çoktan arkasına bile bakmadan kaçmıştı. Hem Scamper onu yakalasa da bile, hiçbir şey yapmazdı çünkü onu iyi tanıyor ve seviyordu.

"Jeff'in içeri bakması bir işe yaramaz," dedi Janet. "Burada eğlenerek oyun oynadığımızı görür sadece. İsteddiği kadar yağmurun altında dikilip bizi izleyebilir!"

Tren yolu sonunda hazırlanmıştı. Üç tane tıkr tıkr saat gibi işleyen motor, vagonlarına bağlıydı. Trenlerden ikisi yolcu, geriye kalan biriyse yük treniydi.

"Bir treni ben idare edeceğim, sen de diğerini edebilirsin Colin. Sen de üçüncüsünü al Jack," dedi Peter. "Janet sen işaretlerden sorumlusun. George sen de makaslardan sorumlu ol. O konuda oldukça iyisin. Bir kaza yapmayalım. İki tren çarpışacak gibi olursa, istediğin zaman trenlerin raylarını değiştirebilirsin."

"Anlaştık. Makasları ben idare ederim. Bir trenin ana raylardan, yan raya geçmesini izlemeyi seviyorum," dedi George, sevinerek.

Motorlar çalıştı ve gitmeye hazır hale geldiler. Hızlıca hareket ettiler ve George birbirlerine çarpabileceklerini görür görmez, çabucak rayları değiştirdi.

Ve tüm bu olanlar arasında, Janet bir anda ayağa kalkıp bağırdı: "HİÇ BÖYLE DÜŞÜNMEMİŞTİM!"

Diğerleri ona döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Peter. "Neyi düşünmemiştin? Neden öyle bakıyorsun?"

"Makaslar!" dedi Janet coşkuyla. "Makaslar!" Ve ellerini makasları değiştirmekle meşgul George'a doğru salladı. "Ah, Peter! Aptal olma! Hatırlamıyor musun? Tigger'ın Ahırındaki adamlar makaslar hakkında konuşuyordu. Artık eminim ki bahsettikleri şey, tren yolu üzerindeki makaslardır"

Kısa bir sessizlik odaya hâkim oldu. Sonra herkes bir anda konuşmaya başladı. "Evet! Olabilir! Tren yolunun üzerindeki makaslar!"

Oyun durmuş ve hararetli bir tartışma başlamıştı.

"Neden makasları kullansınlar ki? O zaman giden treni diğer bir raya geçirmek istiyor olmalılar."

"Evet, çalmak istedikleri şeyi taşıyan bir tren, kurşun taşıyan bir tren mesela!"

"O halde bir yük vagonu olmalı. Vagonlardan biri çalmak istedikleri kurşunu taşıyor olacak!"

"Muşamba! Belki de o muşamba yüklenen vagonun üzerine kaplanmış olacaktır!"

Hatırlıyor musunuz? Köşesinden beyazla işaretli vagon; böylece adamlar hangi vagon olduğunu ayırt edebilecek."

"Evet! Böylece kurşunun hangi vagona yüklü olduğunu bulabilmek için her birini ayrı ayrı kontrol etmek durumunda kalmayacaklar. Bazen yük taşıyan trenlerde otuz, hatta kırk vagon birden oluyor. Beyaz işaretli muşamba, onlara aradıkları vagonu kabak gibi ortaya çıkaracak!"

"Hav," dedi Scamper, kendisi de heyecanlanarak.

Peter ona döndü ve "Hey, Scamper, tekrar kapıya nöbete git eski dostum!" dedi. "Toplantı yeniden başladı! Dikkatli ol!"

Scamper bir kez daha nöbet yerine gitti ve Gizli Yediler heyecanla birbirlerine sokuldu. Tek kelimenin ne anlama geldiğini bulmak bile beyinlerinin çalışmasını ve doğru izin peşine düşmelerini sağlamıştı!

"Gerçekten çok zekisin Janet," dedi Jack ve Janet'in gözlerinin içi güldü.

"Bunu herkes düşünebilirdi," dedi Janet. "Yalnızca 'makaslar' dediğinizde aklımda bir anda ziller çalmaya başladı, hepsi bu. Peter, sence o makaslar nerede?"

Peter o sırada başka bir şeyin peşindeydi. "Benim aklım diğer bir noktaya takıldı," dedi, gözleri parıldayarak. "Adamların bahsettiği altı-iki, yedi-on. Trenlerin saati olabilir mi acaba?"

"Oh evet! Tıpkı babamın eve dönerken altı-yirmi ya da yedi-on iki trenini kullanması gibi!" diye bağırdı Pam. "Altı-iki, bir yerlerden bu saatte kalkacak bir tren olmalı ya da bir yerlere varacak."

"Ve karanlık bir gecede, havanın puslu ve sisli olmasını istemelerinin sebebi de, rayları kimseye fark ettirmeden değiştirebilmek," dedi Jack. "Sisli bir gece, tam da onların istedikleri şey. Böylece makinist, sisli bir gecede rayların değiştirildiğini ve trenin yanlış yola girdiğini göremez. Treni, bazı işaretler görünceye kadar sürmeye devam eder. O sırada adamlar da işaretli vagondakileri almak için yolun sonunda bekliyor olacak..."

"Ve bence adamlar şaşkın makinist ve güvenlik görevlisiyle de bir anlaşma yapabilir," dedi Colin.

Sonra bir sessizlik oldu. Yediler bu soygunun arkasında büyük bir çetenin olması gerektiğine karar verdiler.

"Sanırım binlerine haber versek iyi olacak," dedi Pam.

Peter kafasını salladı. "Hayır. Kendimiz daha fazlasını bulmaya çalışabiliriz. Artık bir yerlere varabileceğimizden eminim! Örneğin gidip tren tarifesinden herhangi bir yere altıyı iki geçe varan bir tren var mı diye bakabiliriz, altı-iki."

"Hayır, iyi bir fikir değil," dedi Jack. "Yük trenleri tarifelerde yazmaz."

"Haklısın, unuttum," dedi Peter. "Peki, birimiz veya ikimizin istasyona gidip de trenlerin ne zaman ve nereden geldiğini sormaya ne dersiniz? Dalling ve Hammond'ın nerede olduklarını biliyoruz. Tam olarak yerleri neydi, Petlington mıydı?"

"Evet," dedi Janet. "İstasyona gitmeyi düşünmen çok akıllıca Peter. Yağmur durdu. Neden şimdi yola çıkmıyorsun?"

"Çıkıyorum," diye cevapladı Peter. "Sen de benimle gel Colin. Jack ve George zaten fazlasıyla heyecan yaşadılar, sense henüz pek macera göremedin. İstasyona birlikte gidelim."

Böylece iki çocuk heyecanla yola koyuldu. Artık gerçek bir iz peşindeydiler!

Peter ve Colin tam da, bir trenin yaklaştığı sırada istasyona vardılar. Beraberce trenin gelişini izlediler. Peronda iki görevli vardı. Kirli, mavi iş kıyafetleri içindeki bir adam tam önlerinde dikildi. Raylarda çalışan biri olduğu belliydi ve tren perona yaklaşırken yukarı zıplayıp kenara çekildi.

Tren boşalana kadar beklediler ve sonra da peron görevlilerinden birine yaklaştılar.

"Bu aralar gelecek olan bir yük treni var mı acaba?" diye sordu Peter. "Onları izlemeyi seviyoruz da,"

"On beş dakika içinde bir tane geçecek." dedi peron görevlisi,

"Büyük bir tren mi?" diye sordu Colin. "Bir keresinde tam kırk yedi vagonu birden taşıyan tren görmüştüm."

"En uzununu bu gece gelecek," dedi adam. "Sence onun kaç vagonu vardır Zeb?"

Kirli elbiselerin içindeki adam yüzünü siyah eliyle silip şapkasını geriye doğru itti. "Bir bakalım, otuz, belki kırk. Değişiyor."

Çocuklar birbirlerine baktı. Zeb. Peron görevlisi, rayda çalışan adama Zeb diye seslenmişti! Acaba bu o olabilir miydi? Adam o gece Tigger'ın Ahırında buluşanlardan biri olabilir miydi?

Adamdan gözlerini alamadılar. Zayıf, hain suratlı biriydi. Kirli elbiseler içinde ve

uzun saçlıydı. Zeb! O kadar alışılmışın dışında bir isimdi ki, çocuklar adamın o gece Tigger'ın Ahırını'ndakilerden biri olduğundan artık neredeyse emindi.

"Eee, yük treni akşam saat kaçta geçer?" diye sordu Peter, sonunda sessizliği bozarak.

"Haftada iki kez, akşam saat altı civarları gelir," dedi Zeb. "Altı-iki'de buraya varmış olur ama bazen geç de kalabiliyor."

"Nereden geliyor?" diye sordu Colin.

"Bir sürü yerden!" dedi Zeb. "Turleighi, Idlesston, Hayley, Garton, Petlington..."

"Petlington!" diye tekrarladı Colin, bir anda kendine hâkim olamayarak. Orası Dalling ve Hammond şirketlerinin bulunduğu yerd. Peter bir anda sert bir bakış attı ve Colin yaptığı hatayı telafi etmek için bilmediği kasabalarla ilgileniyormuş gibi gözükmeye çalıştı.

"Petlington, evet orayı biliyorum, devam edin; başka nereden?" diye sordu.

Ve ray işçisi adam birkaç isim daha saydı. Aslında çocuklar çoktan almak istediklerini elde etmişti bile.

Altı-iki, haftada iki defa gelen yük treninin bu perona varış saatiydi ve Petlington da uğradığı duraklardan yalnızca biriydi. Büyük ihtimalle bir ya da iki kurşun dolu vagon da Hammond ve Dalling'de yüklenecek trene bağlanıyordu. Kurşun borular, belki de kurşun levhalar. Çocukların hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi. Sonuçta yüklenecek olan kurşundu, değerli kurşun. O kısımdan artık eminlerdi! Yüzsüz Charlie tarafından şirketleri adına yollanan kurşun.

"Bu sabah benim oyuncak trenimle oynuyorduk," diye lafa başladı Peter, konuyu nasıl makaslara ve ray değiştirme işlemine getirebileceğini düşünerek. "Güzel bir tren seti, üzerinde tıpkı gerçekleri gibi makaslar bile var. Sahiden o kadar seviyorum ki trenleri!"

"Ah, arkadaşşıma makasların nasıl çalıştığını sormamı ister misiniz?" dedi Zeb. "Her gün birçoğuyula ilgileniyor. Yük trenlerini bir raydan, diğerlerine geçirmek için onları o kullanıyor. Trenlerin, sık sık üzerinde ilerledikleri raydan çıkıp yan hatta geçmeleri gerekir."

"Mesela altı-iki trenine de aynı şeyi yapacak mı?" diye sordu Peter. "Yoksa o doğrudan ana raylardan mı ilerleyecek?"

"Dümdüz ilerleyecek," dedi Zeb. "Larry makasları yalnızca bu yakında yüklerini

boşaltan trenler geçeceği zaman kullanır. Altı-iki treni Swindon'a devam ediyor. Eğer gelerseniz bu akşam görebilirsiniz."

Peter Colin'e, Zeb'in arkadaşından bahsederken Larry demesini anladı mı diye bir bakış fırlattı. Zeb ve Larry nasıl tesadüf olabilir ki! Colin, Peter'a anlık bir kaş göz işareti yaptı. Evet, her şeyi anlamıştı! Çok heyecanlanmış görünüyordu.

"Keşke Larry'yi makasları kullanırken görebilseydik," dedi Peter. "Eğlenceli olmalı. Herhalde benim evdeki setimin makaslarından farklılardır."

Zeb güldü. "Emin ol öyleler! Bakın ne diyeceğim, benimle raylarda yürümek ister misiniz? Size trenlerin yönünü değiştiren makasları gösteririm. Yaklaşık bir kilometre ileride."

Peter saatine baktı. Yemeğe geç kalacaktı ama gizemi aydınlatmak, çok daha önemliydi. Larry'nin puslu ve sisli bir gecede kullanmaya çalışacağı makasları görebilirdi!

"Çocuklara dikkat et, trenden uzak durun," diye seslendi peron görevlisi arkalarından.

Çocuklar alaycı gözlerle adama döndü. Sanki bir tren gelse, öylece duracaklardı!

Raylar uzayıp gidiyordu ama Zeb makaslardan fazla uzakta çalışmıyordu. Onarım için kullandığı araçlarını rayın bir tarafında bıraktı ve çocukları birbirine geçmiş durumdaki rayların yanına kadar götürdü. Makasların nasıl çalıştığını açıklamaya başladı.

"Bu taraftaki ray için, şu kolu çekiyorsun. Bakın raylar nasıl hareket edip diğerleriyle kesişiyor. Böylece tren bu ray üstünde gitmek yerine, diğerine geçiyor."

Colin ve Peter kolu hareket ettirmeye çalıştılar ama gerçekten kolay iş değildi.

"Altı-iki treni bu raydan mı gelecek?" diye masumca sordu Peter.

"Evet. Ama o düz devam edecek; başka bir raya geçmeyecek," dedi Zeb. "Bu alan için hiçbir zaman yükü olmaz; Swindon'a devam eder. Sakın bir trenin yolunu kendi başınıza değiştirmeye kalkmayın, yoksa polis peşinize düşer!"

"Kalkmayız," diye söz verdi iki çocuk.

"Tamam, artık işime dönmeliyim," dedi Zeb, isteksizce. "Hiç bitmiyor ki! Umarım size istediklerinizi anlatabilmişimdir."

Gerçekten de anlatmıştı. Hem de hayal edebileceğinden çok, çok daha fazlasını. Colin ve Peter bu kadar şanslı olduklarına inanamıyorlardı. Diğer rayların tarafına

geçtiler ve biraz da orada durdular.

"Bence kesinlikle gidip yandaki rayların nereye vardığını öğrenmeliyiz," dedi Peter. "Ama çok geç kaldık. Kahretsin! Petlington treninin hangi akşamlar geldiğini sormayı unuttuk!"

"Geri dönelim artık, öğleden sonra geri geliriz," dedi Colin. "Çok acıktım. Döndüğümüzde trenin geldiği iki günü öğrenip yandaki rayların nereye devam ettiğini de keşfederiz."

Tren yolundan ayrıldılar ve sokağa çıktılar. O kadar heyecanlıydılar ki, konuşmuyorlardı. "Zeb'e rastlamamız harika! Zeb! Ve makaslardan sorumlu Larry'yi öğrenmemiz! Her şey çok açık. Janet'in bugün makasları akıl etmesi çok iyi oldu! İnanamıyorum, çok şanslıyız!"

"Bence öğlen mümkün olduğunca çabuk geri dönmeye çalışalım," dedi Peter. "Hep birlikte gidelim hatta. Müthiş, çok heyecan verici!"

Heyecanlı Öğlen

Peter ve Colin'in anneleri, yemeğe geç kaldıkları için onlara kızdı. Janet ise o kadar meraklanmıştı ki, Peter'ın yemeğini bitirmesini zar zor bekleyebildi. Peter önündeki sıcak yemeğini, kardeşinin garip sorular sormasından korkarak çabuk çabuk mideye indirdi.

Peter, Janet'ı diğerlerini toplantıya çağırması için gönderdi ve hepsi hemen geldiler. Yalnızca Colin biraz geç kaldı çünkü o da tıpkı Peter gibi geç oturduğu yemeğini bitirmeye çalışıyordu.

Peter her şeyi tek tek anlattı ve diğerleri de şaşkınlıkla onu dinledi. Eh, ne hikâyeydi ama! Zeb'le karşılaşmak ve ona öğrenmek istedikleri tüm detayları anlattırmak!

"Niçin bu kadar çok soru sorduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu!" dedi Colin gülererek. "Bize gayet iyi davrandığını söylemek zorundayım. Aslına bakarsanız kötü görünümlü ve kurnaz bakışları olan bir adam."

"Bugün yan rayların nereye ilerlediğine bakmaya gideceğiz," dedi Peter. "Bir de o trenin hangi günler geldiğini öğrenmeliyiz."

Böylece istasyonun yolunu tuttular ve yeniden peron görevlisini buldular. Adamın yapacak pek bir işi yok gibiydi ve çocuklarla konuşmaktan keyif alıyordu. Rayların hikâyelerini anlattı. Peter konuyu yük trenlerine getirmeyi başardı.

"İşte bir tane geliyor," dedi peron görevlisi. "İstasyonda durmayacak gerçi. Gördüğünüz gibi hiç binmeyi veya inmeyi bekleyen yolcu yok. Vagonları saymak ister misiniz? O kadar da uzun bir tren değilmiş."

Vagonların çoğu açıktı ve her türlü malzeme taşıyorlardı; kömür, tuğla, makineler, sandıklar. Tren yavaşça gümbürdeyerek önlerinden geçerken Yediler tam otuz iki vagon saydı.

"Zeb'in bize bahsettiği yük trenini görmeyi tercih ederdim," dedi Peter, peron görevlisine. "Petlington ve daha uzaklardan gelen altı-iki trenini yani. O bazen çok uzun oluyor, değil mi?"

"Evet. O zaman salı veya cuma günleri gelmeniz gerekecek," dedi adam. "Ama o tren geçerken hava kararmış oluyor, o yüzden fazla bir şey görmeyi beklemeyin. Bakın, geçen son yük treninin güvenlik görevlisi size el sallıyor!"

Arkalarını döndüler. Tren uzaklaştıkça küçülüyordu ve sonunda kayboldu.

"Açık vagonlardan hiçbir şey çalınmıyor mu?" diye sordu Peter masumca.

"Oh, çalınıyor," dedi adam. "Son günlerde inanamayacağınız kadar çok hırsızlık vakası oldu! Bazı çetelerin işi olduğu söyleniyor. Nasıl yaptıklarını anlayamıyorum! Pekâlâ çocuklar, artık gidip biraz çalışmalıyım. Yapacak bir sürü şey var!"

Yediler adamın yanından ayrıldı. Rayların üzerinden bir kilometre kadar yürüyüp Zeb'in, sabah makasların nasıl çalıştığını gösterdiği yere vardılar.

Peter eliyle makasları işaret etti. "İşte burası trenin yönünü değiştirmeyi tasarladıkları nokta," dedi. "Keşke hangi akşam yapmayı planladıklarını bilebilseydik. Bence çok yakında olacak çünkü o notta her şeyin hazır ve yolunda olduğunu yazmışlardı."

Ana raydan ayrılan yan rayı yürüyerek takip ettiler. Raylar başıboş bir şekilde devam ediyor, sonunda küçük bir yük peronuna varıyordu; peronun içi de o sırada bomboştu.

Büyük kapılarla yük peronunun içine giriliyordu. Bu ray hattından gelen vagonlardan indirilen yükleri taşımak için yanaşan kamyonlar sığabilsin diye kapılar ardına kadar açıktı. Ama o sırada küçük hatta yalnızca boş vagonlar duruyordu ve etrafta tek kişi bile yoktu. Belli ki, daha bir süre herhangi bir yük treninin gelmesi beklenmiyordu.

"Burası oldukça boş, ufak bir yer," dedi Colin. "Eğer bir yük treni raydan çıkıp bu hatta saptırılırsa burada bekleyenler hariç, kimse geldiğini görmez ve fark etmez! Eminim o gece de, burada bir kamyon, muşamba örtüsü beyaz çizgiyle işaretlenmiş vagondaki kurşun levhaları, boruları veya her neyiye yüklenmek için hazır bulunacak!"

"Salı akşamı ne olur ne olmaz gelmeye ne dersiniz? Belki de plan o gece içindir," dedi Jack. "Sonra olan bir şey görürsek, polisi arayabiliriz. Ve Zeb'le diğer adam, yükleri boşaltmayı bitirmeden önce polis buraya ulaşabilir. Sizce de oldukça büyük bir sürpriz olmaz mı?"

"Bilemiyorum. Sanırım gerçekten de iri Müfettişle yeniden irtibata geçmeliyiz," dedi Peter. "Artık söylediklerimiz hakkında oldukça tutarlı bilgilere de sahibiz. Tek bilmediğimiz şey soygunun bu salı mı, yoksa daha sonra mı olacağı."

Berberce oldukları yerde bir süre konuyu tartıştılar ve hiçbiri o sırada açık peron kapılarından yanlarına doğru ağır ağır yaklaşan, iriyarı polis memurunu fark etmedi. Adam çocukları görünce bir süre izledi ve ne yaptıklarına baktı.

"O makasları görmek istiyorum," dedi Colin, tartışmaktan artık yorularak. "Hadi bana göster Peter. Trenlere dikkat ederiz," Peter çocukların rayların üzerinden geçmesinin yasak olduğunu unutmuştu. Diğerleriyle beraber rayların tam ortasından makaslara doğru yürümeye başladı.

Bir anda yüksek bir ses duydular. "Hey, siz! Tren yolu hattına izinsiz girerek ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Geri dönün çabuk. Size söyleyeceklerim var."

"Kaçın!" dedi Pam, paniğe kapılarak. "Bizi yakalamasına izin vermeyelim!"

"Hayır, kaçamayız," dedi Peter. "Rayların üzerinde bu şekilde yürümememiz gerektiğini tamamen unuttum. Yanına gidip açıklayalım, özür dilersek sorun olmayacaktır!"

Böylece Peter diğerleriyle beraber yük peronuna geri döndü. Polis memuru da kaşlarını çatarak yanlarına geldi.

"Beni dinleyin," dedi ve devam etti, "bugünlerde tren yollarında bir sürü yaramaz çocuk geziniyor. Hepinizin ismini alıp ailelerinize şikâyet mektubu yollamama ne dersiniz?"

"Ama biz bir şey yapmıyorduk ki!" dedi Peter, kızarak. "Raylarda yürüdüğümüz için özür dileriz ama inanın zarar vermeyi aklımızın ucundan bile geçirmemiştik."

"Yük peronunda işiniz ne peki?" diye sordu memur. "Tabii ki yaramazlık peşindeydiniz!"

"Hayır, değildik," dedi Peter.

"O halde buraya neden geldiğinizi söyleyin," dedi memur. "Hadi bekliyorum, söyleyin bakalım. Hiçbir şey yapmamak için buraya gelmiş olamazsınız."

"Söyle ona," dedi Barbara kızarak ve neredeyse bağırarak.

Memur söyleyecekleri bazı şeyler olduğunu duyunca hepten şüpheledi. "Ah! Yani bir şeylerin peşindeydiniz!" dedi. "Şimdi isimlerinizi ve adreslerinizi verin bakalım!"

Peter bu huysuz adama daha fazla derdini anlatmaya çalışmayacaktı. İlk olarak adamın Gizli Yediler'in olağandışı hikâyesine inanmayacağını bildiği için, ikinci olarak da asla sırlarını bu adamla paylaşmayacağı için! Eğer onları birilerine şikâyet edecekse o kişi ya babası ya da sevgili dostları Müfettiş olacaktı ne de olsa!

Adam sonunda hepsinin isimlerini adresleriyle birlikte elindeki kâğıda yazdı. Peter gerçekten sinirden çıldırabilirdi. Onlar polise bir çeteyi yakalamaları için yardım etmeye çalışıyor ama rayları geçtikleri için ceza alıyorlardı!

"Babam bu olanları duyarsa bir yığın şey söyleyecek," dedi Colin sıkılarak. "Peter, bu adam ailelerimize olan biteni anlatmadan önce, gel biz Müfettişle görüşelim."

Ama Peter kızmıştı ve üstelik dikkatli biriydi de. "Hayır!" dedi. "Bunu kendimiz halledeceğiz ve o sevimsiz polis biz işimizi hallettikten sonra dilediği kadar bizden şikâyetçi olabilir. Peşlerinde olduğumuz hırsızları o memur buradayken, bizim yakaladığımızı bir düşünsenize! Önünde böbürlenmekten büyük zevk alırım!"

"O gece ben de gelmek istiyorum," dedi Janet.

"Bence birkaç kişiden fazla olmamalıyız. Eğer tehlikeli bir duruma düşersek dört kişi olmak, yedi kişi olmaktan çok daha iyi olacaktır!"

Kimsenin tartışacak hali yoktu, karar verildi. Jack, Colin, George ve Peter o gece yalnız gideceklerdi.

Sonunda Salı Gecesi

Ertesi sabah her şeyi yeniden toparlamak ve sah gününden önce son hazırlıkları tamamlamak için bir toplantı daha yapıldı. Sıradan bir kasım günüydü ve sis her yanı kaplamıştı.

"Babam sisin yarına kadar süreceğini söylüyor," diye haber verdi Peter. "Eğer bu doğruysa, salı günü adamların şansı yaver gidecek. Eminim, makinist trenin yönünün değiştirildiğini ve farklı yönde ilerlediklerini fark edemeyecek bile! Çünkü sisten hiçbir şey göremeyecek."

"Keşke salı hemen gelse," dedi Jack. "Susie bir şeyler döndüğünün farkında ve Afacan Beşler ne olduğunu öğrenebilmek için ölüyor! Tüm bunların onun aptalca masalından çıktığını bilse sizce de kafayı yemez mi?"

"Evet. Bence bu Afacan Beşler'in sonu olacak," dedi Colin. "Hey Peter, buraya baksana. Bir demiryolu haritası buldum, babamda varmış. Petlington'dan gelen tüm rayları, ayrıca makasları da gösteriyor. Jack, sence Zeb ve Larry, Tigger'ın Ahırında böyle bir haritaya mı bakıyorlardı?"

"Evet. Olabilir," diye karşılık verdi Jack. "Bu adamlar kesin daha önce de aynı tarz şeyler yapmış olmalı. Çünkü bu yolları ve hatları çok iyi biliyorlar. Of, salı bir gelse!"

Sonunda zaman geçti ve salı günü geldi çattı. O gün Gizli Yediler'in hiçbir üyesi okulda derslerine odaklanamadı. Tüm gün boyunca gece olacakları düşündüler de düşündüler. Peter o sabah yüzlerce kez sınıfın camından dışarıya baktı!

Babam haklıydı, diye düşündü. Gerçekten de sis devam ediyordu, bir kasım günü sisi. Ve o gece sis öylesine yoğunlaşacaktı ki...

Dört çocuk çaylarını içtikten hemen sonra buluşmaya karar verdiler. Scamper'ı da yanlarına alacaklardı. Peter yanlış giden bir şey olursa köpeğinin de yanlarında olmasının faydasını göreceklerine karar verdi.

Herkes fenerlerini aldı. Peter cebinde arkadaşlarıyla paylaşabileceği şekeri kaldı mı, diye baktı. Evet, kalmıştı! Şekerler! Sevinçle iç çekti.

O gün neredeyse diğerleriyle birlikte gidemeyecekti çünkü annesi, onu üzerine paltosunu giyerken görmüş ve böylesine sisli bir günde nereye gittiğini merak etmişti.

"Kaybolursun," dedi annesi. "Bu havada dışarı çıkmamalısın."

"Diğerleriyle buluşacağım anne," dedi Peter, mecburmuş gibi bir hava vererek. "Gitmeliyim."

"Gitmene izin veremem," diye söylendi annesi. "O halde yalnızca bir şartla gidebilirsin, Scamper'ı da yanına alırsan. Sen bulamasan bile o yolu bulur."

"Oh, Scamper da zaten benimle geliyor," dedi Peter memnun olarak. Ve hızlıca evden kaçtı. Evinin önünde diğerleriyle buluştu ve hep beraber uzaklaştılar.

Yoğun bulut tabakası etraflarını sarmıştı ve el fenerleri sisi zar zor yarıyordu. Sonra tren yolundan yükselen sis uyarıları kulaklarına kadar ulaştı Din! Din!

"Eminim ki Zeb ve diğerleri sisten dolayı çok mutludur!" dedi Colin. "Bakın, tren yolunun kenarındaki çitleri izlersek yolumuzu kaybetmeyiz."

Saat altıya beş kala civarı yük peronuna ulaştılar ve dikkatlice peronun ardına dek açık kapılarından girdiler. Çocukların tümü lastik ayakkabılarını giymişti ve içeri adım atarken sessizce fenerlerini söndürdüler.

Çalışan bir kamyon motorunun gar gar gar edişini duydular, ama sonra ses kesildi. Birtakım insan sesleri de duyuluyordu, çok kısık sesler. Sonra birinin taşıdığı fenerin ışığını gördüler.

"Çete burada olmalı ve kamyon da Yüzsüz Charlie tarafından yollanmış!" diye fısıldadı Jack. "Orada, bakın. Eminim üzerinde Hammond ya da Dalling yazıyordur!"

"Demek bu salıymış," dedi Colin rahatlayarak. "Bu havada buraya bir hiç uğruna gelmekten korkuyordum."

Din! Din Din!

Birkaç sis uyarısı daha duyuldu. Çocuklar sis uyanlarından, az ilerideki ana rayların üzerinden başka trenlerin geçtiğini anlayabiliyordu. Bu uyarılar trenlerin işaretlere dikkat etmeleri veya hızlarını yavaşlatmaları için yapılıyordu.

"Saat kaç?" diye fısıldayarak sordu George.

"Şu anda altı buçuğa yaklaşıyor," diye yanıtladı Peter. "Altı-iki treni sis yüzünden geç kalmış olmalı. Şimdiye kadar varmış olması gerekirdi, öyle olmadı anlaşılır."

Din! Birkaç dakika içinde başka bir sis uyarısı verildi. Çocuklar geç kalan yük treni de geçerken aynı uyarının yapıp yapılmadığını düşündüler.

Yapılmıştı. Makinist kafasını trenden çıkarmış, işarete bakmıştı. İşaret yeşili gösteriyordu, yani yoluna devam edebilirdi.

Makinist yanlış rayda olduğunu fark edemeden, yavaşça ilerlemeye devam etti! Larry karanlığın içinde sisin arkasına saklanmış, trenin yolunu değiştirmek için makasların tam yanında tetikteydi!

Yük treni ana raylardan koptu. Bu gece istasyona değil, adamların sessizce içinde beklediği küçük yük peronuna gidecekti. Sonrasında, Larry bir sonraki trenin yoluna kendi halinde devam edebilmesi için yeniden makasları kullanarak rayı eski haline getirdi. Bir düzine trenin yan raylara sapmasını istemezlerdi ne de olsa! Ve raylarda yavaşça ilerleyen trenin arkasından koştu.

"Geliyor! Duyabiliyorum," diye fısıldadı Peter bir anda ve Jack'in kolunu sıktı. "Şuradaki barakanın arkasından gidelim. Kimse bizi fark etmeden, olanları görebiliriz. Hadi!"

Gümbür gümbür sesler kulaklarını doldurdu. Yük treni iyice yaklaşmıştı. Trenin feneri sisin arasından seçiliyordu. Şimdi ne olacaktı?

Yük Peronu'nda

Çetenin treni durdurmak istediği yerde sis uyarısı tekrar duyuldu. Din! Trenin motoruyla birlikte vagonlar da birbirine hafifçe dokunup tıngırdayarak durdu. Trenin önünde dikilen Zeb, Larry ve diğer dört adam arasında hızlı bir konuşma geçti. Çocuklar tüm konuşulanlara kulak misafiri oldu.

"Ona yanlış rayda olduğunu söyleyeceğiz. Treni burada görünce şaşırılmış gibi yapın. Larry, sen ona sis dağılana kadar burada kalmasının daha iyi olacağını, sonra emir geldiği zaman da geri dönebileceğini söyle. Şuradaki barakaya götürüp biraz çay veya sıcak başka bir şeyler ikram et. İşi bitirene kadar makinistin orada kalmasını sağla!"

Diğerleri kafa salladı.

Peter, Jack'e fısıldadı. "Ona ana raydan yanlışlıkla buraya girdiğini söyleyecekler. Sonra da güvenlik görevlisiyle birlikte ikisini trenden uzaklaştırıp işi halletmeyi planlıyorlar. Herhangi bir tartışma veya kavga olmayacak, iyi."

"Şşşt!" diye uyardı Jack. "Bakın, makinist aşağı iniyor. Nerede olduğunu bilmiyor sanırım!"

"Hey, merhabalar. Yanlış raya girdiniz!" diye seslenen Larry'nin sesi duyuldu ve Larry makinistin yanına koştu. Elinde bir fener vardı. "Ana rayda olmanız gerekirdi, istasyonu geçecektiniz."

"Evet, öyle olmalıydı," dedi adam şaşırarak. "Makaslarda bir hata yapılmış olmalı. Burası güvenli mi acaba?"

"Elbette ki güvenli!" diye cevapladı Larry gülerek. "Merak etmeyin! Yük peronundasınız, ana rayların güvenli şekilde dışına çıktınız. Burada trafik olmaz. Diğer taraftan talimat gelene kadar burada kalmanız daha iyi olur, sis berbat!"

"En azından trafiği olmayan bir yan raya girdim, iyi," dedi makinist. Sondaki vagonun o sırada güvenlik görevlisi indi ve yanlarına geldi. Durumu garip buluyordu.

"Birileri makasları bozmuş," diye söylendi. "Şimdi bütün bir gece burada kalacağız ve eşim beni yemeğe bekliyordu."

"Sis geçerse kahvaltıya yetişebilirsin en azından," dedi makinist, rahat bir tavırla.

Ama güvenlik görevlisi aynı şeyi düşünmüyordu. Olanlar canını sıkıyordu.

"Pekâlâ beyler, gelin barakaya geçelim," dedi Larry. "İçeride bir ocağımız var."

İçecek sıcak bir şeyler yapabiliriz. Diğerlerini haberdar etmek için endişelenmeyin, ben sizin adınıza yaparım."

"Sen kimsin?" diye sordu, keyifsiz güvenlik görevlisi.

"Kim, ben mi? Ben bu yük peronundan sorumlu kişiyim," dedi Larry, ustaca yalan söyleyerek. "Merak etmeyin. Buraya geldiğiniz için şanslısınız. Eminim merkezden bu gece burada kalmanızı isteyeceklerdir. Geceyi geçirmeniz için bir şeyler ayarlayabilirim."

Adamlar barakaya girdi. Camdan bir ışık görüldü. Peter içeride olanları izlemek için cesurca cama doğru uzandı ve üç adamın üzerinde su kaynatılan ocağın etrafına dizilmiş olduklarını gördü.

Dışarıda hummalı bir çalışma başladı. Zeb beyaz çizgili muşambayı bulmak için raylarda ilerledi. Geri geldiğinde aradıklarının yedinci vagon olduğunu diğerlerine söyledi.

"Kamyonu çalıştırıp vagonun yanına getireceğiz," dedi. "Neyse ki tam da peronun başladığı yerde. Böylece malları kamyonu kadar sırtlanmak zorunda kalmayacağız. Zaten çok ağırlar, bu iyi oldu."

Kamyon çalıştı ve peronun sonuna dek ilerledi. Orada, yaklaşık yedinci vagonun yanında durdu. Dört çocuk sessizce sisin içinde saklanmış, bir iki dakikalığına olanları izledi.

Adamlar tren yolunun ışıkları altında, vagonun üzerine kaplanmış muşambayı çözdü. Kısa bir süre sonra muşamba tamamıyla çıkartılmıştı. Jack bir anlığına muşambanın adamların anlaması için işaretlenen beyaz köşesini gördü.

Sonra adamların nefes nefese tüm içerideki malları yüklemesi başladı. Vagonun içinden ne çıkıyordu peki? Çocuklar karanlıkta göremedi.

"Kurşun levhalar sanırım," diye fısıldadı Colin. "Peter, polisi ne zaman arayacağız? Artık yapmamız iyi olmamız mı?"

"Evet," diye onayladı, fısıldayarak Peter. "Hadi. Şuradaki tuğla binanın içinde bir telefon olmalı. Bu öğlen kulübeye doğru giden telefon kablolarını görmüştüm. Camlardan biri aralık. Oradan gireriz. Scamper nerede? Hah, işte buradasın. Sakın ses çıkartma oğlum!"

Scamper bir harikaydı. Bütün akşamki şaşırtıcı olaylara tanık olduğu halde, ne havlamış, ne de sızlanmıştı. Dört çocuk telefona doğru ilerlerken Scamper, Peter'in

dibinden ayrıldı.

Telefona ulaşmak için, kamyonun yanından geçmeleri gerekiyordu. Peter durdu ve dikkatlice dinledi. Kamyonda o sırada kimsecikler yoktu. Adamlar hâlâ vagondakileri boşaltıyordu anlaşılır,

Peter diğer üç arkadaşını da şaşkına çevirerek yanlarından ayrılıp bir anda sürücü koltuğuna tırmandı, sonra da hemen indi.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye fısıldadı Jack.

"Anahtarı aldım!" diye yanıtladı Peter, heyecanla. "Artık kamyonla uzaklaşamazlar!"

"Vay canına!" dedi diğerleri, Peter'ın bunu ne kadar da hızlı ve ustaca hallettiğine hayranlık duyarak. "Çok zekice Peter!"

Küçük taş binaya gittiler. Kapı kilitliydi ama Peter'ın söylediği gibi camlardan biri aralıktı. Camı yukarı kaldırıp iyice açmak kolay oldu. Peter içeriye girdi ve feneriyle çabucak telefonu bulmaya çalıştı. Ah, işte oradaydı. Güzel!

Fenerini kapatıp ahizeyi kaldırdı. Karakolun numarasını çeviriverdi.

"İyi akşamlar?"

"Polis karakolu mu?" dedi Peter.

İki saniye içerisinde karşı taraftan ses geldi. "Evet, burası karakol."

"Müfettiş orada mı acaba?" diye sordu Peter aceleyle. "Lütfen ona arayanın Peter olduğunu söyleyin, onunla hemen konuşmam lazım."

Bu garip konuşma, odasındaki Müfettiş'e aktarıldı ve o da telefona geldi.

"Evet, efendim? Hangi Peter? Ah, Peter sensin! Nasılsın bakalım?"

Peter konuşmaya başladı. "Efendim, şu anda tüm olanları anlatamıyorum ama altı-iki yük trenini ana raylardan ayırıp Kepley yakınlarındaki bir yük peronuna getirdiler. Ve burada vagonlardan birindeki kurşunları yakındaki bir kamyonu yüklemeye çalışan bir çete var. Sanırım olaydan sorumlu adamın adı Yüzsüz Charlie efendim."

"Yüzsüz Charlie mi? Yüzsüz, sen o adamı nereden tanıyorsun?" diye şaşkınca bağırdı Müfettiş. "Neyse, şimdi konuşarak zaman kaybetmeyelim. Derhal oraya geliyorum. Onları kaybetmeyin, kendinize de dikkat edin. Bu çete çok tehlikeli. Yüzsüz Charlie ha, vay be!"

Yaşasın Gizli Yediler!

Polis arabaları gelene kadar zaman geçmek bilmedi. Dört çocuk o kadar heyecanlıydı ki, yerlerinde duramıyorlardı. Peter sonunda dayanamadı ve çetenin neler yaptığını görmek için harekete geçti.

Yavaşça sürünerek ilerledi ve kamyonun yanına doğru gitti. Çok sessizce hareket ediyordu. Biraz daha süründü ve bir anda tam önünde dikilen bir şeye çarptı.

Aniden birinin bağırmasıyla birlikte Peter'ın yakalanması bir oldu. "Sen de kimsin? Burada ne yapıyorsun?"

Ve üzerine bir fener ışığı tuttular. Ardından karanlığın içinden Zeb'in sesi duyuldu: "Sen! Geçen gün sorular soran çocuk! Neyin peşindesin?"

Adam Peter'ı öyle bir salladı ki, neredeyse yere düşecekti. O anda Scamper uçarak yanlarında bitti!

"Grrrrrr!" Zeb'in üzerine atladı ve bacağından sıkıca ısırıldı. Zeb çığlık attı. Ve etraftaki iki adam koşarak yanlarına geldi. "Ne var, burada neler oluyor?"

"Bir çocuk ve köpeği!" diye kızgın bir şekilde homurdandı Zeb. "Artık gitsek iyi olacak, yüklemeyi tamamladınız mı? Çocuk sorun çıkarabilir."

"Nerede? Neden onu yakalamadın?" diye sertçe bağırdı, Yüzsüz Charlie.

"Bir köpek beni ısırıldı ve çocuğu bırakmak zorunda kaldım," dedi Zeb, bacağına sıvazlayarak. "İkisi birden siste kayboldu. Hadi, acele edelim. Artık toz olmamız lazım."

Peter diğerlerinin yanına varmaya çalışıyordu, neredeyse yakalanacak olmanın verdiği şaşkınlık içerisindeydi. Güvenli bölgeye gelince eğildi ve Scamper'ı sevdi, "Aferin oğlum!" diye fısıldadı. "Cesur köpek! Aferin Scamper!"

Scamper sevinerek kuyruğunu salladı. Peter'ın onu neden bu sisli, garip yere getirdiğini anlayamamıştı ama her zaman için onunla birlikte olmaktan keyif alıyordu.

"Polis arabaları nerede kaldı?" diye fısıldadı Colin, soğuk havanın da etkisiyle titreyerek.

"Gelmek üzerelerdir," dedi Peter. "İşte biri yaklaşıyor, yo, hatta ikisi birden!" Yolda ilerleyen arabaların sireni yük peronundan bile işitildi. Sis yüzünden yavaş geldiler. Eğer açık, sıradan bir gün olsaydı çok daha hızlı yol alırlardı.

Perona kadar yaklaşıp durdular. Peter öndekine doğru koştu, onu Müfettiş

kullanıyordu ve içerisinde dört polis memuru daha vardı. İkinci araba biraz daha arkadaydı ve ondan da hızlıca sivil giyimli polisler çıktı.

"Efendim, tam zamanında geldiniz!" dedi Peter. "Kamyon orada. Yüklemeyi yaptılar bile, onları yakalamanız için harika bir an!"

Polisler sisin içindeki karanlık gölgeye doğru koştu. Zeb, Larry, Yüzsüz Charlie ve diğerleri arkalarında kurşun yüklenmiş araçla oradaydılar. Zeb aracı çalıştırmaya çalışıyordu fakat anahtarlarını bulamıyordu!

"Çabuk şunu çalıştır, seni ahmak!" dedi Yüzsüz Charlie. "Polisler geldi! Bizi durdurmaya çalışırlarsa, kamyonu üzerlerine sür!"

"Anahtar yok. Düşmüş galiba," diye afalladı Zeb ve fenerini yere, direksiyonun altına tuttu. Ama orada da hiçbir şey bulamadı. Anahtar tabii ki Peter'in cebinde duruyordu!

Polis sessizce kalakalan kamyonun etrafını çevirdi. "Oyun bitti Charlie," dedi Müfettiş'in sert sesi. "Kendiniz hır çıkarmadan iner misiniz, yoksa?.. Sizi tam iş üzerinde yakaladık!"

"Eğer kamyonu hareket ettirebilseydik, biraz zor yakalardınız!" diye bağırdı Zeb öfkeyle. "Anahtar kimde? Bilmek istiyorum, anahtarı kim aldı?"

"Ben aldım," dedi Peter. "Onu kendi ellerimle aldım, böylece kamyonu bir santim bile kıpırdatamazsınız!"

"Aferin evlat! Çok akıllıca!" dedi, yakındaki bir polis memuru. Ve hoşnut bir tavırla Peter'in sırtını sıvazladı.

Aniden sis azalmış gibiydi, birçok fener hep bir anda yanınca etraf daha net bir şekilde görüldü. O sırada barakada sıcak içeceklerini yudumlayan makinist ve güvenlik görevlisi şaşkınlık içerisinde neler olup bittiğini anlamak için dışarı çıktılar. Zeb sayesinde rahatça oturuyor, çaylarını içip iskambil oynuyorlardı.

Çeteden tek bir itiraz bile çıkamadı. Etraflarında bunca adam varken inkâr etmeye de değmezdi! Teker teker polis arabalarına bindirildiler ve azalan sis sayesinde geldiklerinden çok daha hızlı bir şekilde nezarethaneye gittiler!

"Ben sizinle birlikte yürüyerek döneceğim," dedi Müfettişin mutlu sesi. "Arabada yer kalmadı zaten. Şu anda yeterince kalabalık!"

Müfettiş makiniste döndü ve neler olup bittiğini merkeze telefonla haber vermesini söyledi. Yine aynı şekilde şaşkın güvenlik görevlisine trene ve kendisine göz kulak

olmasını tembihledi.

Sonrasında dört çocuk ve Müfettiş, beraberce Peter'ın evinin yolunu tuttular. Annesi dört çocukla birlikte, iri Müfettiş'i kapıda görünce ne yapacağını bilemedi!

"Olamaz, bu defa neyin peşindeydiler?" diye sordu. "Az önce bir polis memuru arayıp Peter'ın önceki gün arkadaşlarıyla birlikte raylarda izinsiz yürüdüklerini bize şikâyet etti. Lütfen bana kötü bir şeyler yaptıklarını söylemeyin!"

"Eh, demiryoluna bir kez daha izinsiz girmişlerdi, orası kesin," dedi Müfettiş koca bir gülüşle. "Ama bu defa yaptıkları kötü bir şey değil, tam tersine harika bir işti. İzin verin içeri gelip olanları anlatayım."

Böylece Janet akşam olanları heyecanla dinledi.

"Ve görüyorsunuz ki," dedi Müfettiş, "sonunda Yüzsüz Charlie'yi yakalayabildik. O tüm bu demiryollarında soyulan yük vagonlarından sorumlu olan çetenin başı. Akıllı biri ama Gizli Yediler kadar değil!"

Daha sonra Müfettiş Gizli Yediler'e duyduğu hayranlıkla oradan ayrıldı. Peter diğerlerine döndü.

"Yarın," dedi ciddi bir şekilde; ama gülerken, "yarın bir Gizli Yediler toplantısı yapalım ve Afacan Beşler'i de davet edelim!"

"Ama neden?" diye sordu Janet, şaşırarak.

"Böylece onlara Gizli Yediler'in olaylarda nasıl baş ettiğini anlatabiliriz!" dedi Peter. "Ve böylesine önemli bir maceranın içine bizi soktukları için onlara teşekkür ederiz!"

"Ha ha! Susie bundan pek hoşlanmayacak!" dedi Jack.

"Kesinlikle öyle," diye katıldı Janet, "Ne Afacan Beşler ama! Bu da onların sonu olacak sanırım!"

"Gizli Yediler'in de yükselişi!" dedi Jack, gülerken. "Yaşasın Gizli Yediler -Ya-şa-sın! Yaşasın!"

Gizli **Yediler** in serüvenlerine doyamadıysanız, bir sonraki maceranın başlangıcını okumak için sayfayı çevirin...

AYNEN DEVAM GİZLİYEDİLER

Susie Hiç Olmadığı Kadar Baş Belası

Peter bir öğlen vakti çantasını sallayarak okuldan evine dönerken arkasından koşarak gelen biri hızlıca ona çarptı. Çantasını düşürdü ve neredeyse yere kapaklanıyordu. Öfkeyle arkasını dönerken bunu yapanın George veya Colin olduğunu sanmıştı. Ama öyle değildi. Karşısındaki, yüzüzce kaldırımın kenarında durmuş sıyrıtan Susie'den başkası değildi.

"Özür dilerim!" dedi. "Bir anda önüme çıktın. Gizli Yediler topluluğunuz nasıl gidiyor?"

"Önüne baksana biraz Susie," dedi Peter, yere düşen çantasını alırken. "Gizli Yediler seni ilgilendirmez. Hep burnunu sokmaya çalışıyorsun!"

"Jack uzun zamandır Gizli Yediler toplantısı yapmadığınızı söyledi," dedi daha da rahatsız edici bir şekilde Peter'ın tam da arkasından yürüyerek. Susie, tanıdığı en sinir kızdı.

Jack, Susie'nin abisiydi ve Gizli Yediler'in bir üyesiydi. Peter onun kızkardeşine böyle bir şey söylemediğinden neredeyse emindi. Ama aslında Susie haklıydı.

Gerçekten de uzun süredir toplantı yapmamışlardı. Paskalya dönemi o kadar güzel geçiyordu ki Peter gizli topluluğuyla pek ilgilenmemişti.

"Çok yakında bir Gizli Yediler toplantımız olacak," dedi Susie'ye, yakın zamanda bunu yapabileceklerini düşünerek. "Ama sen davetli değilsin! Eğer aptalca şeyler yapmaya kalkarsan üzülürsün. Bizim topluluğumuzun bir parçası değilsin ve hiçbir zaman da olmayacaksın."

Kaldırım taşlarının üzerindeki yarıklardan zıplayarak, "Son şifrenizi biliyorum," dedi Susie. "Ha ha!"

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşılık verirken sonuncunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştı Peter. Olamaz, unutmaması gerekirdi!

"Biliyorum. Jack Sprat!" dedi Susie ve Peter kaşlarını çatarak baktı. Susie haklıydı. Jack Sprat kendilerine seçtikleri son şifreydi -son gizli şifreydi- ve şimdi Susie yolun ortasında bağıarak ilan ediyordu. Peter'ın sinirlenen yüzünü gördü ve güldü.

"Haklıyım, öyle değil mi? Aptal bir topluluğunuz var. Şifrenizi biliyorum ve üstelik sınıfımdaki tüm kızlar da artık öğrendi. Onlara ben söyledim. Yani bir sonraki toplantınızda gelip şifreyi söyleyeceğiz. Ve sen de bizi içeri alacaksın."

"Sana şifreyi kim söyledi?" diye sordu Peter. "Jack'in böyle bir şey yapmayacağını"

biliyorum."

"Yo, hayır. Jack çok sinir bir kardeş. Bana hiçbir zaman söylemiyor," dedi Susie. "Dolabından mendil almaya gittiğimde derinlerde saklı bir kâğıt buldum ve üzerinde 'Şifreyi Unutma: Jack Sprat' yazıyordu."

"Sürekli işimize burnunu sokmaya çalışıyorsun Susie!" diye öfkeyle söylendi Peter. "Senin gibi bir kız görmedim. Neden bizi rahat bırakıp şifrelerimizi ve yaptıklarımızı keşfetmeye çalışmaktan vazgeçmiyorsun?"

"Siz neden grubun bir parçası olmama izin vermiyorsunuz?" diye ısrarla karşılık verdi Susie. "Janet, Pam ve Barbara'nın girmesine izin veriyorsunuz."

"Aptal olma. Biz Gizli Yediler'iz. Başka üyemiz olamaz, sekiz kişi olamayız," dedi Peter. "Hem seni aramızda istemiyoruz Susie."

"Çok kabasın," dedi Susie. "Peki, o zaman Jack'e yeni bir toplantı yapacağınızı ben söylerim. Toplantınızın hangi gün olduğunu söyleyeyim?"

"Jack'e hiçbir şey söylemeyeceksin!" dedi Peter, sabrı artık iyice taşarak. "Toplantıyı notla iletirim; seninle değil. Ve şifreyi aklında tutmaya çalışıp zahmete girme. Hemen yeni bir tane bulup diğerlerine bildireceğim."

"Tamam. Nasılsa Jack unutmamak için yine kâğıda yazar." dedi Susie. "Ve ben de rahatça öğrenirim. Hoşçakal, Jack Sprat'e selamlarımı söyle."

Peter, Susie'nin arkasından baktı. Ne kadar da rahatsız edici bir kızdı bu böyle. Kendi kızkardeşinden çok memnundu. Janet, Susie'ye hiç benzemiyordu. Peter evine somurtarak geri döndü.

Hemen acil bir toplantı ayarlanmalıydı. En sonuncunun üstünden uzun zaman geçmişti. Hiç toplantı yapmamaları veya çözecek bir sorunları olmayışı, Gizli Yediler'in sonu olamazdı.

Diğer yandan çözecek problemler ve peşlerine düşecek esrarengiz olaylar olmadan, önlerinde pek de seçenek kalmadığını düşündü. Bir sonraki maceraya kadar bizi oyalayacak başka bir şeyler bulmalıyız. Bazen sanki günlerce hiçbir olay olmuyor. Aynı zamanda şifreyi de değiştirmeliyim. Jack'in unutmamak için şifreyi her seferinde kâğıda yazmasına inanamıyorum. Susie'nin her an bulabileceğini hesaba katması gerekirdi.

Peter evine giderken çok düşündü. Kardeşi Janet, Scamper'la birlikte Peter'i karşıladılar. Köpek neşeyle havlıyordu.

"Merhaba Scamper! Bugün iyi bir köpek oldun mu bakalım?" diye sordu Peter, köpeğinin uzun yumuşak kulaklarını okşarken. "Yemeklerini yedin mi? Tavşan bulabilmek için yeterince etrafı kokladın mı? Çöpçülere havladın mı? Söyle bakalım. Ah, o zaman sen gerçekten çok iyi bir köpeksin!"

"Hav!" dedi Scamper ve odanın içinde delirmişçesine mutlulukla koştu.

Janet güldü. "Sen kapıdan girmeden anlıyor geldiğini," dedi. "Üç dakika öncesinden kafasını yere koyup dinlemeye başladı. Yoldan gelişini bile hissediyor olmalı."

"Janet," dedi Peter kitap dolu çantasını yere koyarken. "Mümkün olduğunca çabuk Gizli Yediler'i toplantıya çağırmalıyız."

"Ah, ne güzel! Ama neden? Yoksa bir şey mi oldu?" dedi Janet heyecanlanarak. Peter kafasını iki yana sallayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Hayır, Jack'in baş belası kızkardeşi Susie'yi görmenin dışında bir şey olmadı. Şifremizi öğrenmiş ve uzun zamandır toplantımız olmuyor diye kendi çapında bizimle dalga geçiyor. Yani bir toplantı yapsak iyi olur, yeni bir şifre buluruz! Diğerlerine haber vermek için notları yazalım."